Redacţiunea Administraţiunea
Tipografia:
BRAŞOVŬ, piaţa mare Nr. 22
Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrimitŭ!
Birourile de anunciurĭ:
Braşovŭ, piaţa mare Nr. 22
Inserate maĭ primescŭ în Viena *Rudolfu Mosse Haasenstein & Vogler (Otto Maas), Henric Schalek, Alois Herndl M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg;* în Budapesta: *A. V. Goldberger Anton Mezei Eckstein Bernat;* în Frankfurt: *G. L. Daube;* în Hamburg: *A. Steiner.*
Preţulŭ inserţiunilorŭ; o seriă garmondŭ pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ maĭ dese după tarifă şi învoială.
Reclame pe pagina III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

(NUMĔRŬ DE DUMINECĂ 47)

„Gazeta" ese în fiă-care di
Abonamente pentru Austro-Ungaria
Pe unŭ anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., Pe treĭ lunĭ 3 fl.
Pentru România şi străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 francĭ, pe treĭ lunĭ 10 francĭ.
Se prenumĕră la tóte oficiele poştale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Braşovŭ:
la administraţiune, piaţa mare Nr. 22, etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe şése lunĭ 5 fl., pe treĭ lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl. pe şése lunĭ 6 fl., pe treĭ lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ.
Atâtŭ abonamentele câtŭ şi inserţiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 260.—Anulŭ LIV. Braşovŭ, Duminecă, 24 Noemvre (6 Decemvre). 1891.

Braşovŭ, 23 Noemvre st. v.

Cea mai funestă bólă în viéţa politică şi socială a unui poporŭ este slugărnicia.

Multe drepturĭ a perdutŭ şi poporulŭ nostru din causa acestei slugărnicii şi adese-orĭ ni-a trebuitŭ sĕ constatămŭ cu durere, că elŭ nicĭ până astădĭ nu este pe deplinŭ pĕtrunsŭ de acea nobilă şi fericită mândriă naţională, în care se esprimă adevĕrata viéţă şi demnitate a unui poporŭ.

Dér décă e vorba de mândriă naţională, care óre dintre popórele acestei ţĕrĭ póte avé cuvêntulŭ de a se mândri mai multŭ cu némulŭ sĕu, decâtŭ poporulŭ românescŭ?

Nu suntemŭ noi dóră veneticĭ în ţéra acésta, căcĭ cei mai vechĭ locuitorĭ ai ţĕrei noi suntemŭ, noi amŭ moştenit'o dela strămoşii noştri, carĭ în vremurĭ de nevoiă au apĕrat'o cu sângele lorŭ în contra vrăjmaşilorŭ şi ni-au lăsat'o nouĕ de moştenire, pentru ca sĕ trăimŭ în ea ca ómenĭ liberĭ şi stăpânĭ pe bunulŭ nostru.

Cum se póte déră, ca ţĕranulŭ românŭ sĕ se simtă străinŭ în ţéra lui?

Şi cu tóte acestea trebue sĕ vedemŭ cu adêncă măhnire, că ţĕranulŭ nostru nu totdéuna scie sĕ fiă în faţa contrarului destulŭ de mândru de numele sĕu de Românŭ. Elŭ se închină adese-orĭ înaintea unorŭ strĕinĭ, sosiţĭ de erĭ, de-alaltăerĭ printre noi, şi fiindcă-i vede îmbrăcaţĭ mai altmintrelea decâtŭ elŭ, îi consideră ca pe nisce stăpânĭ ai sĕi şi-şĭ pierde chiar şi curagiulŭ de-a pretinde faţă cu ei cuvenita respectare a drepturilorŭ şi ambiţiei lui naţionale.

Şi mai durerosŭ este, că aceste dejositóre simptóme ale slugărniciei se vĕdŭ adese-orĭ şi în purtarea multorŭ cărturarĭ de-ai noştri dela sate, carĭ în locŭ de a-i da poporului şi în astă privinţă o pildă bună, premergêndŭ în faţa strĕinilorŭ cu o purtare demnă românéscă, facŭ cestiune de onóre din slugărnicia lorŭ; în întunecimea minţii lorŭ, îşĭ ţinŭ fală din aceea, că în audulŭ poporului vorbescŭ, pentru pildă, unguresce cu strĕinulŭ, ér unde suntŭ la unŭ locŭ cincĭ séu şése slugarnicĭ de aceştia, de s'ar afla unŭ singurŭ strĕinŭ în mijloculŭ lorŭ, ei toţĭ vorbescŭ în limba strĕinului şi de frică, nu cumva pe acesta sĕ-lŭ supere, îşĭ uită sermanii de ei de tóte drepturile şi demnitatea lorŭ naţională.

Pe calea acésta ne-amŭ vîrîtŭ noi de bună voiă în unghiţa contrarilorŭ, a cărorŭ trufiă şi îngâmfare şi-a aflatŭ şi-şĭ află încă şi astădĭ nutremêntŭ bogatŭ în slugărnicia nóstră.

Ar fi timpulŭ, ca s'o rupemŭ odată cu slugărnicia acésta, căcĭ celŭ ce de bună voiă intră în lanţurĭ, în lanţurĭ va peri. N'avemŭ noi sĕ ne facemŭ slugile altora, căcĭ acésta nu se potrivesce cu istoria strămoşilorŭ noştri şi cu mărirea neamului nostru românescŭ.

Ţĕranulŭ românŭ trebue sĕ scie odată, că elŭ este stăpânŭ în ţéra lui şi cine vré sĕ se apropiă de elŭ, are sĕ se apropiă cu cinste şi vredniciă, sĕ-i stimeze limba, sĕ-i onoreze legea şi obiceiurile sale românescĭ, sĕ-i cinstéscă după cuviinţă casa şi masa sa, pre cum şi nobilulŭ nostru ţĕran scie s'o cinstéscă pe a strĕinului.

Trebue sĕ fiă odată pe deplinŭ luminatŭ poporulŭ nostru şi asupra raporturilorŭ, în care se află elŭ cu slujbaşii séu funcţionarii sĕi; trebue sĕ scie, că nu poporulŭ este pusŭ în serviciulŭ funcţionarilorŭ, ci funcţionarii suntŭ puşĭ în slujba poporului, ale căruia trebuinţe ei caută sĕ le împlinéscă orĭ vréu, orĭ nu vréu.

Sĕ cinstimŭ dér pe cei ce ne cinstescŭ pe noi, dér sĕ-i cinstimŭ numai atâta, câtŭ ne cinstescŭ şi ei pe noi. Sĕ nu crédă cineva, că prin slugărniciă se câştigă drepturĭ, căcĭ slugarnicii pururea ca slugĭ au peritŭ.

Ambiţia naţională esprimă puterea de viéţă a unui poporŭ şi de aceea noi dorimŭ din inimă, sĕ vedemŭ acéstă ambiţiune adêncŭ înrădĕcinată în sufletulŭ poporului nostru.

La radele acestei sfinte ambiţiunĭ, trufia şi îngâmfarea adversarilorŭ noştri se va topi, precum se topesce céra la faţa focului.

CRONICA POLITICĂ.

— 23 Noemvre (5 Dec.)

— Alegerile de deputaţĭ se apropie. Cele patru partide maghiare, carĭ „fericescŭ" ţéra, desfăşură o viuă activitate, se constituescŭ şi se consolidéză mereu pentru ca la timpulŭ sĕu sĕ între în luptă cu tótă forţa posibilă.

Astfelŭ **partida „independentă şi dela 48"**, alŭ cărei conducĕtorŭ este bĕtrânulŭ Irányi a adresatŭ dilele acestea **unŭ manifestŭ** către membrii sĕi, în care se dice, că lupta va fi grea şi aspră şi se cere dela toţĭ sĕ stea gata pentru a o primi cu bărbăţiă în momentulŭ datŭ. Manifestulŭ dice, că guvernulŭ şi partida sa voesce sĕ susţină neschimbatŭ pactulŭ dela 1867, care a despoiatŭ patria de cele mai însemnate însuşirĭ ale independenţei, şi nu voesce numai sĕ susţină şi mai departe acestŭ sistemŭ neschimbatŭ, ci vré sĕ-lŭ desvólte încă şi interesulŭ Austriei. Sĕ fi uitatŭ voi óre, dice manifestulŭ, că cu marĭ jertfe de sânge şi de banĭ a luatŭ dela *aliatulŭ nostru naturalŭ*, dela Turcia, provinciile Bosnia şi Herţegovina a cărorŭ ocupare şi susţinere costă în fiă-care anŭ milióne de florinĭ. Guvernulŭ, dice manifestulŭ, a sporitŭ datoriile statului în modŭ uriaşŭ, a ridicatŭ dările aprópe până la nesuportabilŭ. A scurtatŭ dreptulŭ de alegere alŭ cetăţenilorŭ, a vîrîtŭ stindardulŭ negru-galbenŭ la honvedime; în noua lege militară a voitŭ sĕ întroducă unŭ paragrafŭ, prin care s'ar fi nimicitŭ dreptulŭ parlamentului de-a stabili din timpŭ în timpŭ efectivulŭ armatei, asemenea a întrodusŭ unŭ altŭ paragrafŭ, care face obligatorie cunoscinţa limbei germane pentru voluntariĭ de unŭ anŭ, carĭ décă la esamene nu vorŭ reuşi suntŭ osêndiţĭ la doi anĭ de serviciu. Lui Kossuth n'a voitŭ sĕ-i recunóscă dreptulŭ de cetăţănie, ér în timpulŭ mai nou prin sistarea alegerilorŭ municipale a voitŭ sĕ răpéscă la sine dreptulŭ de numire alŭ funcţionarilorŭ.

Manifestulŭ apoi se ocupă de partida lui Ugron desfăşurândŭ punctele, carĭ despărţescŭ principiarŭ acestea douĕ partide. Mai puţinŭ se ocupă cu aşa numita „partidă naţională" Apponyistă.

Alŭ doile manifestŭ e alŭ fracţiunei lui Ugronŭ, în care se dice, că nu voiesce sĕ fusioneze cu partida „independentă şi dela 48". Scopulŭ ugroniştilorŭ este „recâştigarea deplinei independenţe de statŭ cu tóte părţile ei constitutive", recunoscêndŭ însĕ uniumea personală.

— In delegaţiunea ungară, care-şĭ ţine şedinţele în Viena, se petrecŭ lucrurĭ interesante. **Delegaţii ungurĭ o iau în săritŭ pe calea maghiarisărei.** Fără de nicĭ unŭ scrupulŭ ei ridică pretensiunĭ, care de care mai esagerate. Astfelŭ în şedinţa dela 2 Decemvre n. a comisiunei pentru armată raportorulŭ Rakovsky, ceti raportulŭ comisiunei, în care se esprimă dorinţa că décă se va ivi lipsa de-a se ridica vre-o nouă academiă militară, aceea în totŭ casulŭ sĕ se înfiinţeze în Ungasia. La propunerea acésta ministrulŭ de rĕsboiu a rĕspunsŭ, că se va ocupa cu cestiunea, ba că şi elŭ e de părere, ca noua academiă sĕ se ridice în Ungaria. — Raportulŭ mai departe dice, că cu dreptulŭ se póte aştepta, ca limba statului ungarŭ sĕ-şĭ ocupe loculŭ ce 'i se „cuvine" în armată şi că e dreptŭ şi cuviinciosŭ, că acelorŭ elevĭ militarĭ, carĭ şi-au câştigatŭ calificaţiunea în Ungaria sĕ li se dea posibilitatea de-aşĭ însuşi acéstă limbă.

Privitorŭ la noua regulare a limbei regimentelorŭ ministrulŭ de rĕsboiu a declaratŭ, că pe basa datelorŭ numerotărei poporului, va regula limba regimentelor.

Comisiunea a enunciatŭ apoi în formă de conclusŭ, că faţă cu fiă-care elevŭ militarŭ calificatŭ în Ungaria — fără considerare la loculŭ nascerei — *învĕţarea limbei maghiare e obligătóre.*

Mergemŭ „bine!" Ce mai e scutitŭ óre de bălaurulŭ cu nenumĕrate capete alŭ maghiarisărei!?

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS".

Bălaurulŭ cu nouĕ capete.

Poveste.

Eu vĕ spuseiu o poveste, acum faceţĭ bine şi-mĭ spuneţĭ şi D-vóstră una. Nu sciţĭ? Ei bine, aşteptaţĭ, şi ascultaţĭ sĕ vĕ mai spunŭ eu una. Dér ascultaţĭ, că décă nu, vĕ mănâncă bălaurulŭ din povestea mea.

Spunea moşulŭ meu odată, că la elŭ în satŭ trăiau doi ómenĭ de omeniă. Unulŭ era bărbatŭ şi celălaltŭ nevastă. Aceştĭ ómenĭ erau aşa de bogaţĭ, încâtŭ nu aveau nicĭ de ce sĕ grijéscă, dér nicĭ din ce sĕ trăéscă.

Ómenii aceştia doi aveau unŭ feciorŭ şi o fată. Pe feciorŭ îlŭ chiăma Iancu, ér pe fată?... ei, étă c'am uitatŭ; lăsaţĭ, că vĕ spunŭ mâne.

Intr'o di plécă bărbatulŭ în pădure după lemne şi dise către muiere: En audĭ, tu muiere, pe când voiu veni, sĕ 'mĭ facĭ ceva bunŭ de mâncare, din feciorŭ zamă, ér din fată friptură.

Abia plecase bărbatulŭ în pădure şi fata se duse la mamă-sa şi i-a cerutŭ o bucată de pâne. Ea i-a datŭ, dér aşa de puţină, încâtŭ cu ea nu puteai astupa ochiulŭ unui şórece. De aceea fata nĕcăjindu-se, s'a dusŭ şi a spusŭ fratelui ei, care era mai mare, că mumă-sa i-a datŭ numai unŭ picŭ de pâne. Acesta s'a dusŭ la mumă-sa şi începù a se certa cu ea. Atuncĭ mumă-sa i-a spusŭ, că décă nu tace, îlŭ omóră şi face din elŭ zamă şi din soru-sa friptură, după cum a poruncitŭ bărbatulŭ ei. Atuncĭ Iancu tăcù şi mumă-sa îlŭ trimise după apă. Iancu se duse la soru-sa şi îi spuse, că écă ce a disŭ tată-sĕu. Atuncĭ amêndoi se hotărîră sĕ fugă dela părinţii lorŭ, carĭ voiescŭ sĕ-i mânânce.

Precum hotărîră, aşa şi făcură. Iancu se duse pe furişŭ în cămară şi luà o pâne mare, câtŭ unŭ cuptoriu, ca sĕ aibă ce mânca pe cale. După ce furà pânea şi o băgà în o traistă, plecà cu soru-sa în lume. Merseră ei câtăva vreme printr'o pădure mare, dér fiindŭ-că sora lui Iancu ostenise, dise către acesta, sĕ odihnéscă puţinŭ.

Se puseră aşa-déră la odihnă. Abia se aşedaseră, când étă că unŭ bĕtrânŭ puse mâna pe umĕrulŭ lui Iancu şi dise: unde mergeţĭ voi, băeţĭ? Atuncĭ Iancu rĕspunse: „Ecă, mama nóstră a voitŭ sĕ facă tatii mâncare din noi şi de aceea amŭ fugitŭ. Atuncĭ bĕtrânulŭ dete lui Iancu o puşcă dicêndu-i: Uite, îţĭ dau puşca acésta, n'ai decâtŭ sĕ poruncescĭ şi ea va împuşca pe cine vréi; apoi îţĭ mai dau şi sabia acésta, n'ai decâtŭ sĕ poruncescĭ, şi ea va omorî pe orĭ şi cine.

Iancu luà puşca şi sabia şi mulţămì bĕtrânului.

Uitasemŭ sĕ vĕ spunŭ, că bĕtrânulŭ acesta era bĕtrânulŭ şi bunulŭ nostru Dumnedeu, carele umbla atuncia pe pămêntŭ.

După ce plecà bĕtrânulŭ, dise Iancu sorei sale: Acum avemŭ din ce trăi, eu mĕ ducŭ la vênatŭ, ér tu rĕmâi acasă sĕ facĭ de mâncare din ceea ce voiu aduce eu. — Bine, dise soru-sa, dér casă n'avemŭ. Atuncĭ Iancu începù sĕ caute în drépta şi în stânga prin pădure, ca sĕ afle póte vre-o pesceră, în care sĕ pótă şedé dimpreună cu soru-sa.

Nu căutà multŭ şi aflà într'adevĕrŭ ceea ce căutase. Aflà adecă o pesceră, dér când voì sĕ între înlăuntru sĕ vadă cum e, eşi unŭ ursŭ câtŭ unŭ bivolŭ, cu gura căscată sĕ-lŭ mânânce. Atuncĭ Iancu poruncì săbii sĕ omóre pe ursŭ. Acésta îndată îşĭ făcù datoria. După aceea Iancu chiămà pe soru-sa la pesceră şi amêndoi făcură din ea o locuinţă. De aci înainte Iancu mergea în tótă diua la vênatŭ şi când se întorcea, aducea totŭ-déuna sorei sale câte ceva din vênatŭ.

Astfelŭ trăiră ei grămadă de vreme liniştiţĭ şi mulţămiţĭ cu sĕrăcia lorŭ, lăudândŭ pe Dumnedeu pentru cele ce li-a datŭ.

Intr'o di, umblândŭ Iancu prin pădure după vênatŭ, pĕtrunse mai adêncŭ in ea. De-odată vĕdù în mijloculŭ pădurei nisce case marĭ şi frumóse, tocmai ca câreiuma lui Itzig dela noi din bolovani. Atuncĭ, ce-i trecù lui Iancu prin creerĭ, sĕ între în casă. Apropiindu-se de ea, se uità pe feréstră şi vĕdù doispredece smei mâncândŭ şi bêndŭ la masă. Voia sĕ între înlăuntru, dér îi era frică că-lŭ vorŭ omorî smeii. Dér prindêndŭ inima în dinţĭ şi puşca în mână se suì pe trepte în susŭ. După ce sosì la uşă se oprì puţinŭ, ca sĕ rĕsufle. Dér în-

— Totŭ delegaţiunea ungară a adoptatŭ o moţiune, în care se cere ministrului de rĕsboiu sĕ rĕspundă în limba ungurescă la notele autoritătilorŭ unguresci şi la cererile supuşilorŭ ungurĭ. Foile unguresci stau sĕ-şĭ iese din piele de bucuriă, că delegaţii ungurĭ au raportatŭ o „învingere“ atâtŭ de „strălucită“. Fóia vienesă „Vaterland“ ḑice, că décă ministrulŭ de rĕsboiu va face şi pe viitorŭ totŭ astfelŭ de concesiunĭ delegaţilorŭ ungurĭ, atuncĭ se póte ḑice, că cu moţiunea de faţă s'a făcutŭ primulŭ pasŭ întru ocuparea de tĕrêmŭ a limbei maghiare în armată. Deja putemŭ sci, ḑice „Vaterland“, în ce punctŭ îşĭ va concentra delegaţiunea ungară activitatea în anulŭ viitorŭ.

Cestiunĭ de viéţă.

I.

Este aprópe o jumĕtate de veacŭ de când ne-amŭ smulsŭ şi noi din lanţurile jobăgiei şi amŭ devenitŭ proprietarĭ liberĭ; în acestŭ restimpŭ îndelungatŭ trebue însĕ sĕ mărturisimŭ sincerŭ, că pe calea economică puţinŭ amŭ înaintatŭ. Astăḑĭ plugarulŭ românŭ produce aşa de puţinŭ, ca şi înainte de acésta cu cincĭ ḑecĭ de anĭ, ba póte şi mai puţinŭ. Industria nóstră este departe de a sta la înălţimea dorită, la care pe lângă mai multŭ zelŭ, ar puté sta. Neguţĕtorĭ avemŭ de totŭ puţinĭ. Medicĭ, advocaţĭ, preoţĭ, — avemŭ bogătŭ şi chiar acésta este una din scăderile cele mai marĭ, căcĭ fiesce-care părinte se silesce sĕ-şĭ facă pe fiulŭ sĕu preotŭ, orĭ chiar advocatŭ, séu medicŭ şi în casulŭ celŭ mai rĕu se mulţumesce cu dăscălia. La cariera industrială orĭ comercială, care e nu numai independentă, ci şi fórte bănósă, nicĭ nu se gândesce.

Pămêntulŭ ţĕranului românŭ nu produce nicĭ pe jumĕtate câtŭ ar trebui sĕ producă, pentru-că îlŭ lucréză totŭ în acelŭ modŭ primitivŭ, ca şi moşii şi strămoşii.

Timpulŭ este banŭ! Asta e adevĕratŭ. Cu tóte asta Românul nu-lŭ folosesce totŭ, ci din Noemvre până în Martie îlŭ lenevesce; ér câtŭ îlŭ folosesce, adecă véra, lucră atâtŭ de multŭ şi atâtŭ de greu, încâtŭ viéţa 'i este o tortură. Apoi spre esemplu la preoţĭ, învĕţătorĭ, advocaţĭ, medicĭ, măestri, comercianţĭ etc. nu toţĭ membri familiei câştigă, ci numai tatălŭ de familiă, ér ceialalţĭ numai consumă.

Nu totŭ astfelŭ se întêmplă, pentru pildă în Elveţia, Tirolŭ, Germania şi alte părţĭ unde aceeaşĭ suprafaţă de pămêntŭ produce de ḑece-orĭ atâta, câtŭ la noi. Credeţĭ dóră, că acolo clima ar fi mai favorabilă şi loculŭ mai bunŭ? — Nicĭ vorbă, ci pentru că-lŭ cultivă mai raţionalŭ. Suntŭ în Elveţia locurĭ destule, unde a fostŭ stâncă pleşuvă şi proprietarulŭ a căratŭ pe ea pămêntŭ din vale, şi cultivându-lŭ raţionalŭ îşĭ susţine din elŭ familia. Cu câtă greutate, pe lângă ce jertfe şi în câtŭ timpŭ s'a dobânditŭ unŭ astfelŭ de resultatŭ, ei dér stăruinţa încordată tóte le învinge.

Décă noi amŭ folosì totŭ loculŭ, câtŭ îlŭ avemŭ, décă l'amŭ lucra raţionalŭ şi ne-amŭ folosi de instrumente agricole perfecţionate, amŭ dobândi de-abună sémă încă mai mari resultate, decâtŭ Elveţianulŭ; din locŭ puţinŭ, pe lângă o economiă raţională, se póte dobêndi mai mult, decâtŭ dintr'unulŭ cu multŭ mai mare.

Apoi în tótă vremea de peste anŭ póte omulŭ se lucre ceva şi prin urmare sĕ câştige ceva. Décă amŭ îmbrăţişa cu mai multă căldură industria de casă, sigurŭ ea ne-ar da o ocupaţiune roditóre în totŭ timpulŭ. Şi apoi varietatea industriei este de aşa, încâtŭ la unele ramurĭ de ale ei ne putem ajutora şi cu copii, fără a-le causa neplăcere, orĭ greutate şi astfelŭ nu numai ar câştiga şi ei ceva, ci s'ar şi deda de timpuriu cu lucrulŭ intensivŭ.

Spre esemplu stupăritulŭ îi oferă ţeranului unŭ bogatŭ isvorŭ de căştigŭ. Şi nu e lucru mai drăgăstosŭ pentru omŭ, de câtŭ stupăritulŭ raţionalŭ, pe care cine a avutŭ odată fericirea de a-lŭ cunósce şi de a se deda cu elŭ, nu-lŭ mai póte părăsi, căcĭ e o ocupaţiune de totŭ plăcută şi aduce parale multe. Érna stuparulŭ raţionalŭ póte sĕ-şĭ îmulţéscă roii, pe carĭ apoi îi vinde cu banĭ scumpĭ, ér pe copiiĭ sĕi îi pune sĕ împletéscă coşniţe etc. şi astfelŭ folosind tótă ḑiua de peste anŭ, înaintéză repede şi se îmbogăţescŭ curêndŭ. Pe lângă miere şi pe lângă sumele frumóse de banĭ, ce se câştigă din acestea, copiiĭ stuparului mai potŭ face câştigŭ frumosŭ din pregătirea de coşniţe raţionalĭ, pe carĭ le potŭ vinde.

Altŭ isvorŭ bogatŭ de câştigŭ pentru ţĕranulŭ nostru ar puté fi cultura vermilorŭ de mătasă. Unŭ lucru, ce sĕ sĕvêrşesce aprópe numai de copii, pe lângă povaţă din partea unui omŭ mare. Iérna sĕ se pregătéscă ramele, rociurile, poliţele (stelagele) de lipsă, véra e lucrul copiilorŭ. Spre acestŭ ramŭ trebue însĕ sĕ ne pregătimŭ cu câţĭva anĭ înainte, fiindcă fără frăgarĭ (duḑĭ) nu merge treaba. Dér frăgarii, pe lângă nutremêntulŭ vermilorŭ de mătasă, ne dau şi fructele lorŭ pentru hórĕ (galiţe), ce érăşĭ e unŭ profitŭ.

Grădinăritulŭ, şi pomăritulŭ raţionalŭ érăşĭ e unŭ bogatŭ isvorŭ de câştigŭ. Legumele şi pómele cele bune şi nobile totdéuna au preţŭ bunŭ. Décă suntŭ în mĕsură mare se potŭ vinde şi mai scumpŭ, esportându-le în strĕinătate.

Tóte aceste costă timpŭ puţinŭ şi muncă uşóră. Décă însĕ noi am îmbrăţişa cu zelŭ şi căldură aceste mijlóce de viéţă, unde amŭ ajunge? — Acolo, că starea nóstră materială s'ar ridica îndecitŭ şi poporulŭ n'ar mai fi aşa de espusŭ de-a rĕmâné fără nimicŭ în casulŭ unui anŭ neproductivŭ, căcĭ de n'ar avé câştigŭ într'una, ar avé în alta. Apoi poporulŭ nostru ocupându-se cu industria, firea lucrului ar aduce cu sine, că ar căpăta voiă pentru ea şi bucurosŭ şi-ar da copii la măestrii. Amŭ produce multŭ pe tóte terenele, productele ar trebui decĭ esportate, — s'ar forma decĭ o clasă de comercianţĭ. Unŭ tată cu şépte feciorĭ ar trimite pe şése dintre ei în lume pentru ca sĕ agoniséscă pe cărărĭ mai roditóre şi numai alŭ şeptelea ar rĕmâné în moşia părintéscă, care nu s'ar mai sfăşia în bucăţĭ şi prin urmare ar fi în stare bună atâtŭ celŭ rĕmasŭ acasă câtŭ şi cei împrăsciaţĭ, cărora apoi, când s'ar mai întruni vre-odată în ḑilele lorŭ de bĕtrâneţe, ar fi toţĭ în stare fericită.

SCIRILE ḐILEI.

— 23 Noem. (5 Decem.)

Institutŭ pentru procurarea de oltoiu în Băile Herculane. Indemnatŭ de dorulŭ d'a fi folositorŭ poporului românescŭ, domnulŭ Dr. Vuia a deschisŭ în Băile Herculane unŭ institutŭ, de unde în orĭ ce timpŭ se póte procura oltoiu curatŭ dela viţĕi pentru oltoirea copiilorŭ. Fiindŭ acesta primulŭ şi uniculŭ institutŭ românescŭ de asemenea natură, — îlŭ recomandămŭ şi de astădată medicilorŭ şi comunelorŭ românescĭ. Devisa sĕ ne fiă, ca pe câtŭ se póte sĕ nu alergămŭ la străinĭ până ne putemŭ servì de a-i nostri. Persóna d-rului Vuia oferă destulă garanţiă pentru bunĕtatea productului sĕu.

***

Demonstraţiune antimaghiară în Agram. Alaltăerĭ séra studenţii croaţĭ au arangiatŭ o demonstraţiune antimaghiară din incidentulŭ sosirii din Fiume în Agramŭ a deputatului Barcicĭ. La întrare în oras studenţii au făcutŭ spalir şi au strigatŭ de repeţite orĭ „pereat“ la adresa căpitănului orăşenescŭ din Fiume, Ciotta şi la adresa Maghiarilorŭ. Apoi au cântatŭ *„Nije Rieka magyárska, nego je Rieka hrvatska“*. In refrenulŭ cântărei în locŭ de Fiume au pusŭ Dalmaţia, Istria, Krajna şi Boemia. Demonstraţia ş'a ajunsŭ culmea, înaintea casinei clubului naţionalŭ. Publiculŭ şi poliţia au rĕmasŭ pasive faţă cu demonstraţia.

***

Invĕţătorii din Sĕlagiu au fostŭ adese-orĭ lăudaţĭ în colónele ḑiarului şi tocmai de aceea ne-a măhnitŭ tare scirea, ce-o primiserămŭ mai ḑilele trecute, cumcă vre-o 6 dintre aceştĭ învĕţătorĭ s'ar fi lăcomitŭ şi ei la arginţii lui Iuda, lăsându-se sĕ fiă premiaţĭ — posibilŭ, că din partea societăţii de maghiarisare Weselenyi din Zelau — cu câte 30 fl. pentru progresulŭ făcutŭ în limba maghiară. In contru acestei scirĭ, primimŭ acum unŭ protestŭ energicŭ din partea d-lui învĕţătorŭ Nichita Liscanŭ din Cezeriu, care cu dreptŭ cuvêntŭ vede în acésta o pată grea pe numele învĕţătorilorŭ sĕlăgenĭ şi de aceea cere, ca numele celorŭ şése sĕ se dea pe faţă. Pe basa corespodenţei, ce o avemŭ la mână, dér pe care de-ocamdată încă nu o publicămŭ, noi îi rĕspundemŭ d-lui Liscanu, că décă vré sĕ cunóscă numele celorŭ 6 învĕţătorĭ, premiaţĭ de maghiarisatorĭ sĕ mérgă la învĕţătorulŭ Petru Murgu în Crasna-Horvath, care încă este unulŭ dintre cei şése şi care însu-şĭ a mărturisitŭ corespondentului nostru, că la recomandaţia notarului, „pentru progresulŭ făcutŭ în limba maghiară“ a fostŭ premiatŭ cu 30 fl. împreună cu alţĭ 5 ortacĭ ai sĕi şi că notarulŭ i a mai promisŭ astfelŭ de premii şi în viitorŭ, numai „sĕ se pórte bine“.

Astfelŭ de învĕţătorĭ nesocotiţĭ carĭ se lăcomescŭ la arginţii contrarilorŭ în paguba învĕţământului românescŭ, n'ar mai fi vrednicĭ sĕ între în şcólă românéscă.

***

In contra superstiţiunilorŭ. Scimŭ, că poporulŭ românŭ are multe superstiţiunĭ, séu cu alte cuvinte, scimŭ, că călăuza lui în multe împrejurărĭ în totŭ cursulŭ vieţei şi mai cu sémă la nascere, la căsătoriă şĭ la îmormêntare este o

---

tr'aceea îi scăpà puşca din mână. Smeii audindŭ sgomotulŭ, săriră toţĭ dela masă şi eşiră afară sĕ vadă ce s'a întêmplatŭ. Atuncĭ vĕdêndŭ pe Iancu, se repeḑiră la elŭ se-lŭ omóre. Dér Iancu nu-'şĭ perdù cumpĕtulŭ, ci poruncì puscei sĕ-i omóre pe toţĭ. Puşca a împuşcatŭ unspre-ḑece din ei, pe unulŭ însĕ l'a nimeritŭ numai în umĕrŭ, astfelŭ că n'a muritŭ. Pe acesta Iancu l'a băgatŭ într'o casă frumósă şi l'a ferecatŭ de părete cu nisce şine de ferŭ. După aceea a poruncitŭ sabiei sĕ taie pe cei unspreḑece smei morţĭ totŭ bucăţĭ. După ce au fost tăiaţĭ, i-a băgatŭ într'o bute şi butea a băgat'o totŭ în casa aceea, unde ferecase smeulŭ. Isprăvindŭ acestea, a încuiatŭ uşa şi cheia a aruncat'o în fântână.

Atuncĭ Iancu creḑêndŭ, că pe toţĭ smeii i-a pusŭ bine, începù a umbla prin casă. Unde-şĭ întorcea ochii vedea numai aurŭ şi argintŭ şi petri nestimate. După-ce s'a săturatŭ de vĕḑutŭ s'a întorsŭ acasă. Aicĭ soru-sa îlŭ întrebà, că de ce a întârḑiatŭ aşa de multŭ? Atuncĭ Iancu ii ḑise: lasă, că vei vedé tu mâne.

In ḑiua următóre de diminéţă, plecà Iancu cu soru sa sĕ-i arete, pentru ce întârḑiase ierĭ. Elŭ duse pe soru-sa tocmai la casa cea frumósă. Câtŭ ce vĕḑù sora lui Iancu casa cea frumósă ḑise, către acesta: Vai, décă am avé noi casă aşa de frumósă, câtŭ ar fi de bine. Atuncĭ Iancu nu ḑise nimicŭ, ci intrà cu soru-sa în casă.

Acésta câtŭ trecù pragulŭ, puse mânile la ochĭ, sĕ nu o orbéscă strălucirea bogăţiilorŭ. După-ca Iancu plimbà pe soru-sa prin tóte casele, şi după-ce îi arătà tóte, îi ḑise: Casele aceste suntŭ ale nóstre, noi suntemŭ acuma domnĭ aicĭ. Apoi îi mai dete tóte cheile de pe la uşĭ, numai dela una nu i-a dat'o, sciţĭ cea ce o aruncase în fântână şi îi ḑise: In casa aceea n'ai ce cuăta, căcĭ e pustiă.

In ḑiua următóre plecà Iancu, ca de obiceiu, la vênatŭ sĕ aducă ceva de mâncare. In timpulŭ acela, Cristina, aşa se numea sora lui Iancu, mai dĕdù unŭ rotogolŭ prin tóte casele. După-ce le vĕḑù pe tóte se duse la fântână sĕ aducă apă, sĕ pună la focŭ sĕ se încălḑéscă pe când va veni Iancu. Când scóse vadra din fântână, vĕḑù în ea o cheiă, numai decâtŭ o luà şi se duse cu ea la uşa cea încuiată şi întrà înlăuntru sĕ vĕḑă pentru-ce frate-sĕu nu-i deduse cheia şi dela uşa acea.

Câtŭ trecù peste pragŭ se oprì îndată şi înlemnì de frică. Ea vĕḑuse pe smeulŭ cela ţintuitŭ pe părete. Atuncĭ smeulŭ îĭ ḑise: Nu ţĭ fiă frică de mine, eu nu-ţĭ potŭ face nimicŭ, dér décă eştĭ bună, adu-mĭ puţină apă sĕ béu, că mĕ topescŭ de sete.

Cristina se duse şi aduse apă într' unŭ paharŭ şi o puse smeului la gură sĕ o bea. Dér acesta o oprì ḑicêndu-i, sĕ o verse pe mâna dréptă.

Cristina facuse precum îi ḑise smeulŭ şi şina de ferŭ sări de pe mâna pe care vĕrsase apă. Atuncĭ ḑise fetei sĕ mai aducă unŭ paharŭ şi după-ce îlŭ vĕrsà şi pe acesta pe cealaltă mână, sărì şi cealaltă şină. Astfelŭ, după-ce smeulŭ fù desferecatŭ, spuse Cristinei, că Iancu a omorîtŭ unspreḑece fraţĭ de ai lui, şi o mai întrebà, décă nu se învoiesce sĕ omóre pe Iancu? Cristina de dragulŭ smeului se învoì. Atuncĭ smeulŭ îi ḑise, sĕ facĭ aşa-déră ce-ţĭ voiu ḑice eu. Aḑĭ, pe când va veni frate-tĕu dela vênatŭ, tu sĕ te facĭ bolnavă, şi décă te va întreba, că ce sĕ-ţĭ aducă, ca sĕ te vindece, tu sĕ ḑicĭ că lapte de lupóică.

Aşa făcù Cristina, precum îi ḑise smeulŭ, se puse în patŭ şi aşteptà pe frate-sĕu. Acesta şi venì îndată şi câtŭ vĕḑù pe sora-sa bolnavă, o întrebà, că ce sĕ-i aducă, ca sĕ se însĕnătoşeze. Acésta îi rĕspunse, că lapte de lupóică.

Uitasemŭ sĕ vĕ spunŭ, că smeulŭ, în timpŭ ce Cristina vorbia cu Iancu, elŭ stătea ascunsŭ în urloiulŭ dela caminiţă.

Câtŭ ce plecà Iancŭlŭ după lapte de lupóică, smeulŭ se coborî din urloiu şi ḑise Cristinei, că décă cumva îi va aduce lapte de lupóică, atuncĭ sĕ-i ḑică, că sĕ-i aducă lapte de ursóică, că acela e mai bunŭ pentru bóla sa.

Prin aceste apucăturĭ smeulŭ voia sĕ pérdă pe Iancu, căcĭ cu elŭ la luptă nu cuteza sĕ se prindă, temêndu se de puşca aceluia.

Acum sĕ vedemŭ, ce face Iancu? Umblândŭ prin padure, elŭ vĕḑù o lupóică cu trei pui la ugerŭ şi porunci puşcei sĕ împusce lupóica. Dér lupóica îi

credinţă absurdă, care îlŭ conduce rĕu şi care îlŭ opresce în drumulŭ deşteptărei; mulţime de credinţe absurde şi pĕcătóse se punŭ în practică pentru combaterea multorŭ bóle. Escelenta revistă higienică din Bucuresci, „Apĕrătorulŭ Sănătăţii“ va întreprinde o gónă în contra acestorŭ credinţe deşerte séu superstiţiunĭ, arătându-le absurdulŭ şi nenorocitele lorŭ urmărĭ. Pentru urmărirea acestui scopŭ, numita revistă face unŭ apelŭ la învĕţătorii şi preoţii românĭ, rugându-i sĕ culégă din poporŭ superstiţiunile, aşa după cum ele se practică, şi sĕ 'i-le trimită pentru ca sĕ le combată.

***

Darŭ. Economulŭ *Ioanŭ Dărăbanţŭ* din Seceanĭ a cumpĕratŭ pe séma şcólei „Cântărĭ bisericescĭ pe note“, de D. Cunţanu, cu 4 fl. 20 cr; totŭ din acea comuna economulŭ (coristŭ) *Ioanŭ Lupu* a datŭ sĕ se lege pe spesele sale unŭ octoichŭ bisericescŭ. Pentru acestea, d-nulŭ învĕţătorŭ N. Cărăbaşŭ esprimă pe acéstă cale sinceră mulţămită atâtŭ dăruitorilorŭ, câtŭ şi d-lui faurŭ şi cassarŭ comunalŭ *Milanŭ Marişŭ*, care se îngrijesce multŭ de bunĕstarea şcólelorŭ din comună.

***

Inecatŭ. Din Ţéra Oaşului ni-se scrie: In comuna Negrescĭ, unŭ tînĕrŭ cam de 19 anĭ trecù în séra ḑilei de 21 Noemvre n. c. printr'o grădină, în care se afla o fântână părăsită, ce în urma ploilorŭ celorŭ multe se umpluse cu apă. Nenorocitulŭ tînĕrŭ căḑù în acéstă fântână, de unde nicĭ n'a mai eşitŭ. In ḑiua următóre, nisce ómenĭ vĕḑură pălăria lui de-asupra apei şi în urma acésta căutândulŭ, îlŭ aflară mortŭ în fundulŭ fântânei. — Primăriile cumunale ar fi datóre sĕ fiă mai băgătóre de sémă şi sĕ nu sufere fântânile descoperite şi desgrădite, căcĭ lenevirea acésta costă vieţĭ omenescĭ.

***

Invitare la o adunare estraordinară a „Asociaţiunei braşovene de deposite de mărfurĭ cu garanţă ţĕrmurită“, care se va ţinè în 13 Decemvre 1891 a. m. la 10 óre în sala reuniunei industriale braşovene. La ordinea ḑilei suntŭ: 1) Stabilirea definitivă a statutelorŭ. 2) Raportulŭ asupra cestiunei comerciale locale. 3) Alegerea unui directorŭ conducĕtorŭ. 4. Alte propunerĭ. — *Gustav Eitel*, preşedinte.

***

Elevele institutului Vautier din locŭ a datŭ ḑilele acestea o serată musicală împreunată cu o producţiune teatrală în limba francesă şi germană. Atâtŭ piesele musicale, câtŭ şi cele teatrale au succesŭ bine şi au mulţumitŭ publiculŭ presentŭ.

Ḑiarulŭ parisianŭ „Figaro“ a fostŭ condamnatŭ de către tribunalulŭ corecţionalŭ din Parisŭ, la o amendă în banĭ de 500 francĭ, fiindcă a deschisŭ o subscripţiune în favorulŭ archiepiscopului *Gouthe-Soulard*, condamnatŭ la o amendă de 3000 francĭ pentru cunoscuta sa scrisóre către ministrulŭ francesŭ de culte, Fallières.

***

Musica regimentului 82 de infanteriă va da unŭ concertŭ mâne séră în sala hotelului Centralŭ Nr. I. Programa este următóre: 1 Södermann: „Swedischer Hochzeitsmarsch“. 2). Rossini: Ouvertură la opera Wilhelm Tell. 3). Fr. Wagner: „Grazer Mad'ln, Vals. 4). Langer: „Grossmütterchen“ Salonŭ Ländler pentru 2 violine. 5). Rich. Wagner: Introducere la „Parsifal“. 6). Schreiner: Din opera lui Gounod „Der Tribut“ de Zamora. 7). Komzak: „Viener Volksmusik“ poutpourrin comentar. 8). Ventura „Doi ochĭ“ cântecŭ românescŭ. 9). Konti: Poutpurin din opereta ungurésca „Az eleven ördög“. 10). Czibalka. „Waldflüstern“ Ilustraţiune. Inceputulŭ la 8 óre séra.

***

Concertŭ. Atragemŭ atenţiunea publicului asupra concertului ce-lŭ va da în 8 Decemvre societatea de operă a d-lui directorŭ Berger, în sala hotelului centralŭ Nr. 1. Ḑiarulŭ sibianŭ „Siebenb. D. Tgblt“ laudă fórte multŭ producţiunile acestei societăţi. Programulŭ este următorulŭ: Daisy Singer, cântăréţă de coloratură: 1) Ariă din opera „Dinorah“, 2) Ariă din opera „Traviata“, 3) „Mein Liebster“, cântecŭ de Edgar Krones, 4) „Engelserenade“, de Thomas. Therese Schilder, artistă: 1) „Fächersprache“ de Majer Helmund. 2) „Es muss ein Wunderbares sein“, de Liszt, 3) „Krähe“, de Schubert, 4) „Die Sonne lacht“, din „Samson şi Dalila“ de Saint-Sains. K Sachse, tenorŭ: 1) Ariă din „Zauberflöte“. 2) „Liebesglük“, cânteo de Sucher, 3) „Wie berührt mich wundersam“, cântecŭ de Fr. Bendel, 4) „Das erste Veilchen“, cântecŭ de Mendelsohn. 5) Douĕ cântece de Mascagni. Fritz Iülich, bassistŭ: 1) „Der schlesische Zecher“, de Reissiger. 2) „Der Trompeter“ de Speier şi „Säugertestament“ de Osten. 3) „Erinnerung“ de Abt. 4) „Büblein klein“ din „Lustige Weiber“ de Donizetti. 5) „Heilige Halle“ de Mozart. 6) „Sehnsucht“ de Rubinstein. A. K. Mirus: 1) „Als ich zum ersten Mall dich sah“ de Hugo Brückler. 2) „Lehn deine Wang an meine Wang“ şi „Margareth am Thore“ de Adolf Iensen. Preţulŭ locurilorŭ: Cercle 1 fl. 50 cr. Parterre 1 fl. Locŭ numerotatŭ pe galeriă 80 cr. Stalŭ pe galeriă 50 cr. Parterre în picióre 50 cr. Bilete se potŭ căpĕta până în séra concertului în librăria d-lui Wilhelm Hiemesch şi séra la casă.

***

Linia de tramway, din locŭ, s'a pusŭ în circulaţiune astăḑĭ. Amănunte vomŭ da în numĕrulŭ viitorŭ.

***

Emin Paşa, cunoscutulŭ esploratorŭ alŭ Africei, a anunţatŭ guvernorului din Dar-es-Salaam, că elŭ nu mai se află în serviciulŭ germanŭ.

***

Camera grecéscă, a alesŭ o comisiune de 12 membrii, care va avé sĕ cerceteze afacerea dărei în judecata a ministeriului Tricupis. Optŭ dintre aceştĭ membrii aparţinŭ majorităţei; ér patru oposiţiunei. Comisiunei i s'a încuviinţatŭ unŭ terminŭ de o lună pentru lucrarea raportului.

Sêrbii şi guvernulŭ unguresců.

Cestiunea naţionalităţilorŭ în Ungaria, astăḑĭ a ajunsŭ sĕ fiă obiectulŭ de batjocură, calulŭ de bătaiă, între partidele maghiare.

Oposiţia, ca sĕ-şĭ insinue patriotismulŭ înaintea „naţiunei“ maghiare, acusă mereu, că guvernulŭ simpatiséză şi pactéză cu naţionalităţile nemaghiare şi prin urmare e nepatrioticŭ; ér guvernulŭ la rêndulŭ sĕu, ca sĕ rĕstórne acusările oposiţiei şi ca sĕ dovedéscă aceleiaşĭ „naţiuni“ maghiare, că din potrivă e patrioticŭ,—apasă naţionalităţile nemaghiare, le prigonesce şi décă trebue le impinge chiar până la marginele desnădăjduirii. Şi unulŭ şi altulŭ, şi oposiţia şi guvernulŭ, facŭ acestŭ lucru, ca în contulŭ naţionalităţilorŭ nemaghiare, sĕ-şĭ câştige şi unulŭ şi altulŭ popularitate înaintea „naţiunei“, căreia—cestiunea naţionalităţilorŭ îi stă ca unŭ nodŭ în gâtŭ. Lucrulŭ acesta l'amŭ constatatŭ în nenumĕrate rêndurĭ şi noi, şi-lŭ constată mereu pressa naţionalităţilorŭ nemaghiare.

Astfelŭ ḑiarulŭ sêrbescŭ „*Branik*“, profită de ocasiune a constata acestŭ lucru din împrejurarea, că organulŭ apponyistŭ „Pesti Napló“, voindŭ sĕ acuse guvernulŭ actualŭ de nepatriotismŭ, s'a servitŭ de o minciună grosolană, ḑicêndŭ, că organulŭ ultraiştilorŭ Sêrbĭ, „Branik“ îndémnă pe Sêrbĭ sĕ ţină cu guvernulŭ în potriva partidei „naţionale“, alŭ cărei şefŭ este Apponyi. „Branik“, indignatŭ de acéstă manoperă neruşinată a şovinismului maghiarŭ, scrie unŭ articulŭ, pe care-lŭ reproducemŭ în parte, cu atâtŭ mai vêrtosŭ, cu câtŭ „Pesti Naplo“ a făcutŭ menţiune şi de Românĭ, susţiindŭ minciuna, că aceştia (Românii), ca şi Saşii, au luatŭ hotărîrea sĕ mérgă cu Szapáry.

O tactică neonestă acésta, démnă numai de şovinismulŭ maghiarŭ şi décă confraţii noştri dela „Branik“ se scârbescŭ de ea, noi nu mai puţinŭ ne îngreţoşămŭ şi şi subscriemŭ cele ce ḑice. „Branik“ ḑice:

„Acestei neruşinate tactice a partidei sale, „P. Napló“ a rĕmasŭ credinciosŭ şi cu acestŭ prilejŭ. „Precum Saşii şi Românii—ḑice P. N.— au luatŭ conclusŭ, ca la viitórele alegerĭ dietalĭ sĕ mérgă cu guvernulŭ, astfelŭ vine acuma şi ultraistulŭ organŭ sêrbescŭ „Branik“ şi declară hotărîtŭ rĕsboiu partidei „naţionale“ maghiare şi provócă pe credincioşii sĕi Sêrbĭ, sĕ mérgă cu Szapary“. Aşa ḑice „Pesti Napló“.

Étă, pentru-ce ne suntŭ aceştĭ apponyiştĭ aşa de scârboşĭ, încâtŭ nu se póte mai scârboşĭ. Căcĭ ce însémnă a scrie astfelŭ în faţa naţiunei maghiare? Acésta însémnă a denunţa guvernulŭ înaintea naţiunei maghiare, se véḑă ea, cum guvernulŭ cedéză naţionalităţilorŭ. Acésta însémnă: Étă naţiune maghiară, Saşii şi Românii voescŭ deja sĕ mérgă cu guvernulŭ, ér organulŭ Sêrbilorŭ ultraiştĭ ne-a declaratŭ făţişŭ rĕsboiu şi voesce şi elŭ, ca Sêrbii încă sĕ mérgă cu Szapary, cum mergŭ Saşii şi Românii. Veḑĭ, naţiune, cine ţi-e amicŭ!

Aşadéră acela, care cedéză naţionalităţilorŭ nemaghiare — nu póte fi amiculŭ naţionalităţii maghiare; ér acelŭ guvernŭ, care ar lua în considerare naţionalităţile nemaghiare, după acéstă doctrină, ar fi nepatriotică. Ei, ce va sĕ ḑică asta? Este acesta lucru cinstitŭ? Este acésta cu minte? Este în cele din urmă patrioticŭ, ca în scopulŭ d'a corteşi, sĕ întăritezĭ şi sĕ agiţĭ cestiunea naţionalităţilorŭ? şi a face din noi ciuhă, cu care sĕ sparii pe Maghiarĭ.

Unde e frumosulŭ norocŭ, şi pentru Ungaria dér şi pentru locuitorii sĕi, décă s'ar afla vr'unŭ guvernŭ, care sĕ mai uşureze puţinŭ situaţia naţionalităţilorŭ; care sĕ védă şi sĕ se încredinţeze odată, că Ungaria trebue sĕ mulţuméscă de o potrivă pe tóte naţionalităţile ei, carĭ trăiescŭ pe acestŭ pămêntŭ; unŭ guvernŭ, care sĕ lapede dela sine acea mincinósă doctrină, că în Ungaria trebue sĕ trăiéscă numai o naţiune şi sĕ domnéscă numai o limbă.

Dér guvernulŭ lui Szapary nicĭ pe departe nu e de aşa natură. Ba ce e mai multŭ elŭ nicĭ nu se apropiă de o Ungariă, cum ni-o închipuimŭ noi. Din aceste motive, *noi nicĭ odată nu voimŭ, nu putemŭ sfătui pe Sêrbĭ, sĕ mérgă cu guvenulŭ ac-*

---

grăì: Iancule, Iancule, nu mĕ împuşca, soru-ta vrè sĕ te omóreşi de aceea te trimite după lapte de lupóică; iacă-ţĭ dau unŭ fluerŭ de aramă şi când vei fi în primejdiă, flueră numai în elŭ şi eu ţi-oiŭ venì într'ajutorŭ.

Iancu luà fluerulŭ şi plecà acasă, cu lapte de lupóică. Aci sositŭ, îlŭ dede sorei sale sĕ-lŭ bea. Dér acésta nu voì sĕ-lŭ bea, ci îi ḑise, sĕ-i aducă lapte de ursóică, că acela va fi mai bunŭ. Iancu plecà după lapte de ursóică. Atuncĭ smeulŭ eşì éră din urloiu şi ḑise către Cristina: Décă nu-lŭ va mânca ursóica, atuncĭ sĕ-i ḑicĭ sĕ-ţĭ aducă lapte de leóică.

Acum sĕ vedemŭ ér de Iancu! După cum vĕ spuseiu, elŭ plecase după lapte de ursóică. Sosindŭ în pădure, vĕḑù o ursóică cu trei pui la ugerŭ. Poruncì puscei sĕ o împusce, dér ursóica îi ḑise: Iancule, Iancule, nu mĕ împuşca, sora ta vrè sĕ te omóre, şi de aceea te trimite după lapte de ursóică; écă îţĭ dau unŭ fluerŭ de argintŭ, când vei fi în primejdiă, suflă numai în elŭ şi eu îţĭ voiu alerga într'ajutorŭ. Iancu luà fluerulŭ de argintŭ, îlŭ băgà intr'altŭ busunarŭ, nu în cela în care băgase fluerulŭ de aramă şi după-ce mulse puţinŭ lapte dela ursóică, plecà spre casă.

Ajunsŭ acasă dete laptele sorei sale sĕ-lŭ bea. Dér acésta îi grăì: Iancule dragă, adă-mĭ lapte de leóică, că acesta nu-i bunŭ. Iancu nu mai ḑise nimicŭ, ci plecà după lapte de leóică. Atuncĭ smeulŭ eşì din urloiu şi apropiindu-se de patulŭ Cristinei îi ḑise: Décă nu-lŭ va mânca nicĭ leóica, atuncĭ sĕ ḑicĭ sĕ-ţĭ aducă o funiă de matase grósă ca mâna şi sĕ-lŭ legĭ cu ea de mânĭ bine.

Acum sĕ mergemŭ prin pădure sĕ ne întêlnimŭ cu Iancu. Acesta umblândŭ prin pădure, vĕḑù o leóică cu trei pui la ugerŭ; poruncì puscei sĕ o împusce, dér leóica îi strigà: Iancule, Iancule, soru-ta vrea sĕ te omóre, şi de aceea te trimite după lapte de leóică; écă, décă nu mĕ împuscĭ, îţĭ dau fluerulŭ acesta de aurŭ, când vei fi în primejdiá suflă numai în elŭ, şi eu îţĭ voi venì într'ajutoriu.

Iancu luà fluierulŭ de aurŭ şi-lŭ puse în buzunarŭ şi după ce mulse puţinŭ lapte dela leóică se întórse acasă. Aci îlŭ dĕdù sorei sale sĕ-lŭ bea. Dér acésta nu voi, ci îi ḑise sĕ-i aducă o funiă de mĕtase, ca mâna de grósă. Plecà Iancu sĕ aducă funiă. Atuncĭ smeul eşì diu urloiu şi ḑise către Cristina: Fă ce poţĭ şi légă pe frate-tĕu cu mânile în spate şi atuncĭ îlŭ voiu omorî. După ce smeulŭ ḑise aceste se băgà éråşĭ în urloiu. Puţinŭ după aceea veni şi Iancu cu funia de mătase şi i-o dete sorei sale. Acésta luà funia şi ii ḑise: Aduci-'ţĭ aminte, Iancule, cum lega mama pe tata cu mânile în spate? — Stai sĕ te legŭ şi eu aşa.

Lui Iancu nu-i trecea de locŭ prin crerĭ, ce voia soru-sa sĕ facă. De aceea fără nicĭ o frică puse mânile în spate şi Cristina îlŭ legà. Atuncĭ sărì smeulŭ din urloiu şi strigà: Acum am sĕ-ţĭ plătescŭ pentru ceea ce ai făcutŭ cu mine şi cu fraţii mei. Iancu, décă avea puşca séu sabia la elŭ, de bună sémă ar fi prăpăditŭ şi pe acestŭ din urmă vrăjmaşŭ, dér fiind-că nu le avea, ḑise către soru-sa, sĕ-i dea fluierulŭ din buzunarulŭ dreptŭ.

Cristina i-lŭ puse lui Iancu la gură. Acesta fluierà odată în elŭ şi apoi ḑise, sĕ-i dea acum fluerulŭ din buzunarulŭ stângŭ.

Cristina i-lŭ puse şi pe acesta la gură şi Iancu fluierà şi în acesta odată; apoi ḑise, sĕ-i dea pe celŭ din alŭ treilea buzunarŭ. Cristina i-lŭ puse şi pe acesta lui Iancu la gură. Iancu fluierà şi în acesta odată. Atuncĭ deodată uşa sărì din ţiţinĭ şi unŭ leu, unŭ ursŭ şi unŭ lupŭ se aruncară asupra smeului şi îlŭ bucăturiră.

Acum sĕ vĕ spunŭ, cum de au venitŭ aceste dobitóce într'ajutorŭ lui Iancu. Sciţĭ, că aceste dobitóce dăduseră lui Iancu câte unŭ fluerŭ. Aşa lupulŭ auḑêndŭ fluerulŭ, pe care îlŭ dăduse lupóica sa lui Iancu, alergà îndată la uşa acestuia; ursulŭ şi leulŭ asemenea. După ce s'au adunatŭ toţĭ trei, în frunte cu leulŭ, dĕdură năvală în casa lui Iancu, şi după ce bucăturiră smeulŭ, leulŭ ḑise sorei lui Iancu, că cum cutéză ea sĕ omóre pe frate-sĕu. Apoi îi poruncì sĕ deslege pe Iancu. Acesta poruncì atuncĭ săbii sĕ taie smeulŭ în bucăţĭ, precum tăiase pe cei unspreḑece. Sabia împlinì porunca. Iancu băgà atuncĭ pe smeulŭ bucăturitŭ în butea, în carea băgase pe ceilalţĭ. După aceea cu funia de mătase legà pe soru-sa de grindă astfelŭ, încâtŭ

ualŭ. Nu se témă decĭ nobilulŭ conte Apponyi nicĭ odată, că contele Szapáry şi guvernulŭ sĕu va pacta cu naţionalitățile.... *Mai bucuroşĭ lăsămŭ să ni-se taie mânile, ca în vecĭ să nu mai luămŭ péna în mână, decâtŭ ca scriindŭ să credemŭ, că mântuirea nóstră atêrnă dela Szapáry!...*

Noi de totŭ altceva am dişŭ în articolulŭ nostru. Lui „P. Naplo“ i-a trebuitŭ o minciună, care să slujéscă bine în lupta lui uriciósă de partidŭ. Cu câtŭ s'a slujitŭ de o minciună, cu atâtŭ e tactica lui mai îndrăsnéţă, mai neruşinată şi obraznică. Noi am declaratŭ rĕsboiu partidei „naţionale“ maghiare, dér nu ca să mergemŭ cu Szapáry. Étă ce amŭ dişŭ noi:

„Szapáry, Apponyi, Ugron şi Irányi, din punctulŭ de vedere alŭ naţionalităţilorŭ, e totŭ unulŭ şi acelaşĭ.“ Ér mai departe amŭ dişŭ: „că Apponyi ne este *„prietinŭ“* întocmai ca şi Szapáry!“ Vedeţĭ déră, noi aşa cugetămŭ şi judecămŭ. Da, — voi toţĭ sunteţĭ de o pănură faţă cu noi. Nicĭ nu lăuda pe Branŭ şi nicĭ nu acusa pe Stanŭ. Din astă pricină nouă ni-este egalŭ, şédă în scaunulŭ ministerialŭ contele Apponyi, orĭ contele Szapáry. Noi prin urmare nu avemŭ interesŭ a ne amesteca în lupta lorŭ de partidŭ, *şi'ar fi cea mai mare prostiă,* déca Sêrbii s'ar lua după acesta, orĭ după celălaltŭ. Prindeţi-vĕ voi înşi-vĕ de grumazŭ, ér nouĕ ne daţĭ pace.

Incă ceva. Puţinŭ ne impórtă, déca Apponyi va întrebuinţa şi acestŭ articolŭ alŭ nostru, în scopulŭ d'a ne denunţa înaintea poporului maghiarŭ, dér nouĕ *nicĭ nu ne trebue iubirea vóstră, nicĭ nu ne temcmŭ de ameninţările vóstre, şi nicĭ nu credemŭ în ofertele vóstre.* Ér în faţa ăstorŭ felŭ de denunciărĭ, noi ne scârbimŭ.“

Grânare bisericescĭ.

Seuca, Noemvre 1891.

Onorată Redacţiune! In mai mulţĭ Nrĭ din anulŭ c. ai veteranei şi multŭ preţuitei „Gazete“, cu deosebită plăcere şi bucuriă am cetitŭ, cumcă în deosebite părţĭ, spre a scăpa în timpŭ de nevoiă pe sĕrmanulŭ poporŭ din ghiarĕle cămătarilorŭ, comunităţile bisericescĭ române au datŭ viéţă unei instituţiunĭ de o netăgăduită valóre morală şi materială, au înfiinţatŭ adecă grânare bisericescĭ.

Grânarele acestea au unŭ scopŭ întru adevĕrŭ realŭ; căcĭ pe când de o parte suntŭ menite de a aduce venitŭ respectivelorŭ bisericĭ, de alta deschidŭ unŭ asilŭ de scăpare sĕrmanului muncitorŭ românŭ şi nu-lŭ lasă a se îndatori pe la ovrei şi alţĭ cămătarĭ nemiloşĭ, carĭ de regulă chiar atuncĭ îlŭ strîmtorescŭ mai grósnicŭ, când nu scie în ce parte să măi déie, şi astfelŭ încovoiatŭ sub povara sarcinelorŭ publice, orĭ sub blăstĕmulŭ plagelorŭ elementare, şi gonitŭ fără milă de aceste fiarĕ răpitóre ale societăţii, iese din casa şi moşia strămoşéscă şi ia lumea în capŭ.

In cerculŭ Tăşnadului, şi cu deosebire în districtulŭ protopopescŭ alŭ Sărvadului, mai alesŭ prin stăruinţele neobosite ale protopopului tractualŭ, D. Coroianŭ, care a împlinitŭ în acéstă causă chiar o misiune apostolică, încă de multŭ s'a făcutŭ începutulŭ acesta aşa, încâtŭ cu escepţiunea 2—3 filiale— *nu este parochiă, care să nu-şĭ aibă grânariulŭ sĕu bine arangiatŭ.*

Deórece însĕ fără anumite statute trĕba manipulărei grânarelorŭ merge greu, întîmpină multe şi seriόse greutăţĭ, şi peste totŭ îi lipsesce basa legală şi spirituală uniformităţii oficióse, între'una din conferinţele nóstre preoţescĭ, pentru studiarea causei, pentru elaborarea şi presentarea unui proiectŭ de statute, s'a alesŭ o comisiune, care a şi elaboratŭ şi presentatŭ acelŭ proiectŭ conferinţei nóstre preoţescĭ de primăvéră, unde apoi s'a şi primitŭ şi votatŭ.

Deşi acestŭ proiectŭ de statute este elaboratŭ strictŭ după împrejurările nóstre localĭ din acestŭ ţinutŭ, la espresa dorinţă însĕ, ce s'a accentuatŭ în colónele acestui diarŭ din mai multe părţĭ, îmĭ permitŭ a-lŭ trimite Onoratei Redacţiunĭ, că de cumva va aflu cu cale, să binevoiéscă a-i da locŭ în colónele preţuitului diarŭ „Gazeta Trans.“ *)

Vasiliu Mureşianu,
preotŭ gr. cat.

*) Vomŭ publica aceste statute în Nrii viitorĭ. — Red.

Esposiţiă industrială în Sibiiu.

Scimŭ, că „Reuniunea sodalilorŭ românĭ din Sibiiu“ a luatŭ laudabila hotărîre, de a arangia o esposiţiune industrială cu ocasiunea serbărei jubileului de 25 de anĭ dela înfiinţarea acestei reuniunĭ.

Pentru înscrierea meseriaşilorŭ românĭ, carĭ voescŭ să espună la acéstă esposiţiă, s'a alesŭ o comisiune de 7 membri, care în numele comitetului Reuniunei, adreséză către meseriaşii românĭ din Sibiiu şi din comitatulŭ Sibiiului următorulŭ:

Apelŭ.

Meseriaşĭ românĭ!

Cu anulŭ viitorŭ „Reuniunea sodalilorŭ românĭ“ încheie unŭ pătrarŭ de secolŭ dela înfiinţarea ei.

In acestŭ lungŭ intervalŭ de anĭ nu s'a datŭ nicĭodată ocasiunea, ca meseriaşulŭ românŭ să-şĭ pótă arăta iscusinţa şi talentele sale în lucru.

Ceea-ce însĕ până acum nu ni-a fostŭ datŭ, ne va fi de aci încolo, şi ca probă este arangiarea esposiţiunei industriale.

Ocasiunea vĕ este decĭ dată, ca să puteţĭ arăta desteritatea mânilorŭ vóstre; profitaţĭ decĭ de acéstă ocasiune şi arătaţi-vĕ vrednicĭ de interesulŭ, ce sprijinitorii industriei îlŭ punŭ pe causa nóstră şi pe sórtea nóstră.

Comitetulŭ „Reuniunei sodalilorŭ românĭ“, când a luatŭ iniţiativa pentru arangiarea unei esposiţiunĭ, a făcut'o numai cu convingerea, că vĕ veţĭ arăta şi de astă-dată la înălţimea datoriei vóstre, şi decĭ déca triumfulŭ va fi mulţămitorŭ, onórea nu va fi a iniţiatorilorŭ, ci din contră a meseriaşilorŭ românĭ.

De aceea, alergaţĭ cu toţii sub stindardulŭ Reuniunei, răpiţĭ fiesce-care câte o óră din órele de repausŭ, şi produceţĭ fiesce-care, după puterĭ, câte unŭ obiectŭ din ramura meseriei ce profesaţĭ pentru esposiţiunea industrială a meseriaşilorŭ românĭ.

Meseriaşi românĭ! După o vĕră bună urméză unŭ secerişŭ bunŭ. Ei, bine, cei ce anĭ de dile dearĕndulŭ ne-au împărţitŭ sfaturi şi ajutóre peste ajutóre; cei-ce ne-au sprijinitŭ totdéuna cu o rară bunăvoinţă în tóte acţiunile nóstre, de astădată stau cu ochii ţintiţĭ asupra nóstră, ca să vĕdă întru câtŭ amŭ fostŭ vrednicĭ de sprijinulŭ materialŭ şi moralŭ ce ni-l'au datŭ. Étă că timpulŭ secerişului au sositŭ; să ne punemŭ decĭ pe lucru, ca astfelŭ productele nóstre să fiă pe câtŭ se póte mai bune şi mai cu îmbelşugare, căcĭ dela acésta atêrnă sórtea nóstră pe viitoriu.

Cineva a dişŭ, că *unŭ poporŭ fără industriă este unŭ poporŭ fără de viéţă!* Ei bine, datoria nóstră de astădată este de-a arĕta, că poporulŭ românŭ încă are industriă şi prin acésta viéţă trainică. De aceea trebue să îmbrăţişămŭ acéstă causă cu tótă căldura inimei, căcĭ de sigurŭ acéstă încercare a nóstră va fi imitată şi de celelalte reuniunĭ de meseriaşĭ românĭ din Braşovŭ, Cluşiu şi alte oraşe, pe unde suntŭ meseriaşĭ românĭ.

Comitetulŭ reuniuniunei nóstre va hotărî pentru cei mai desteri în lucrărĭ mai multe premii şi diplome de recunoscinţă şi acestea ne vor servi fiă-caruia atâtŭ spre onóre, câtŭ şi spre suvenire şi modelŭ în viitorŭ, prin urmare, celŭ ce stându-i în putinţă a sprigini acéstă întreprindere şi nu o va face, acela va păcătui în contra causei colegilorŭ săi.

Meseriaşi Românĭ! precum ne-amŭ arĕtatŭ în diferite petrecerĭ şi convenirĭ, ca ómenĭ de ordine vrednicĭ de atenţiunea binevoitorilorŭ noştri, datoria ne impune de astă-dată cu atâtŭ mai multŭ a arĕta, că tótă silinţa ni-o punemŭ întru învĕţarea meseriilorŭ nóstre şi numai în órele de recreaţiune, după-ce am părăsitŭ dalta şi ciocanul, luămŭ notele în mână pentru a învĕţă să cântămŭ.

Isvorulŭ nostru de traiu este meseria, ce fiesce-care avemŭ; ei bine, pentru ca să ne arĕtămŭ marea atragere ce o avemŭ către meseriile nóstre, trebue să ne grupămŭ cu toţii la unŭ locŭ şi să spriginimŭ fiesce-care după putinţă, prin productele nóstre, frumósa iniţiativă luată de comitetulŭ reuniunei nóstre.

In scopulŭ acesta comisiunea pentru arangiarea esposiţiunei nóstre industriale a pusŭ la disposiţiunea fiă-căruia trei liste de înscriere pentru cei ce voiescŭ să sprigiéscă prin producerile lorŭ acéstă esposiţiune, una în localulŭ reuniunei (Strada Gusteriţei Nr. 6) a doua la d-lŭ Emanuilŭ Solomonŭ, măiestru lăcătuşŭ (Bahngasse Nr. 10) şi una la d-lŭ Constantinŭ Dragoş, măiestru pantofarŭ în (strada Cisnădiei), ca astfelŭ înscrierile să se pótă face cu înlesnire.

Tot-odată să se face cunoscutŭ, că înscrierile se vorŭ face numai până în *31 Decemvre 1891,* când apoi se va constata câţĭ din măieştri şi calfe de meseriaşĭ românĭ dorescŭ să espună lucrărĭ la esposiţiunea industrială a meseriaşilorŭ românĭ.

Doritorii de a afla informaţiunĭ mai detaiate le vorŭ putea primi din Reuniune séu dela domnii, carĭ au listele de inscriere.

Făcêndŭ decĭ subsemnata comisiune apelŭ la toţĭ meseriaşii românĭ, fiă membrii séu nemembri ai reuniunei, îşĭ esprimă dorinţa, că cele dise să între adêncŭ în inima fiă-cărui meseriaşŭ consoiu de chiămare sa.

La lucru dér şi Dumnedeu să protégă întreprinderea nóstră.

Pentru comisiune:

George Trifanŭ, preşedinte. **Toma Simtion,** notarŭ.

Literatură.

A apărutŭ:

Dobrogea. Reformele economice şi sociale, ce ea reclamă, de *I. I. Nacianu,* membru alŭ societăţii de statistică din Paris. Editura revistei „Generaţia nouă“. Bucurescĭ, Tipografia Ioanŭ Weiss. Calea Victoriei. Nr. 29, 1892. Formatŭ 8° cu 32 pagine. Preţulŭ 2 lei. — Autorulŭ acestui valorosŭ studiu pledéză cu pricepere şi cu inimă românéscă pentru *regenerarea Dobrogei,* şi atrage atenţiunea statului românŭ asupra avantagielorŭ şi folóselorŭ, ce acéstă ţéră ar puté aduce României pe terenulŭ economicŭ, industrialŭ şi politicŭ, déca ea ar fi obiectulŭ unei interăsărĭ şi ocupaţiunĭ mai seriόse din partea statului românŭ. Acestŭ studiu cuprinde următórele capitole: Statulŭ românŭ faţă cu Dobrogea. — Reformele economice şi sociale, ce se potŭ face în Dobrogea. Necesitatea d'a se colonisa Dobrogea. Necesitatea d'a se colonisa Dobrogea cu Românĭ şi d'a se asimila. — Rolulŭ statului în Dobrogea. — Politica economică şi socială ce guvernulŭ ar trebui se adópte faţă de Dobrogea.

Emanciparea ţĕranilorŭ.

Din discursulŭ lui *M. Kogălniceanu* rostitŭ la jubileulŭ Academiei Romăne.

(Urmare.)

N'a fostŭ totŭ aşa cu noua legiuire din Moldova.

Grigorie Ghica de abia instalatŭ Domnŭ îşĭ formă noulŭ sĕu ministerŭ din bărbaţĭ luaţĭ din partidulŭ naţionalŭ séu partisanĭ ai nouelorŭ reforme şi anume: Alexandru Sturdza, preşedinte de consiliu şi ministru de interne, bărbatŭ carele în calitate de vistierŭ, sub domnia lui Mihailŭ Sturdza, s'a arĕtatŭ purure cu mare îngrijire pentru ţĕranĭ, ca materiă imposabilă; elŭ luă de directorŭ pe Costache Rola; Prinţulŭ Gheorge Soţu la departamentulŭ de finance, avêndŭ ca

---

cu gura putea ajunge la bute; apoi îi dise, că nu o va deslega de acolo până ce nu va mânca tótă carnea din bute. După aceea Iancu încuiă uşa, luă cheile cu sine şi plecă.

Elŭ merse din satŭ în satŭ şi din oraşŭ în oraşŭ, până când ajunse într'unŭ altŭ oraşŭ. Aci trase în gazdă la o babă bĕtrână. Acésta îi dĕdŭ bine de mâncare dér când Iancu îi ceru apă să bea după mâncare, dise că n'are, că de trei anĭ n'a bĕutŭ apă. Când Iancu o întrebă că de ce, — rĕspunse, că în oraşŭ este numai o fântână şi în fântâna aceea e unŭ bălaurŭ, care nu lasă pe nime să-i ia apă până ce nu-i dă o fată de mâncare.

Mai stĕtŭ Iancu câtva pe gândurĭ când de-odată audi trăgêndŭ clopotele. Atuncĭ întrebă pe babă, că de ce tragŭ clopotele. Acésta rĕspunse, că mâne vine rêndulŭ la fata împĕratului să o mănânce şi de aceea tragŭ clopotele. Atuncĭ Iancu dise, că elŭ va scăpa pe fata împĕratului. — Aşa rĕspunse baba. Tu să o scapĭ când feciori de crai tarĭ şi marĭ nu cutéză să se lupte cu bălaurulŭ. Iancu nu dise nimicŭ; vedea elŭ cu cine are de lucru.

Iancu se culcă şi dormi până la diminéţă. Când se sculă, audi éră trăgêndŭ clopotele şi întrebă, că de ce tragŭ clopotele. Baba îi spuse, că acuma ducŭ pe fata împĕratului la fântâna cu bălaurulŭ. Atuncĭ Iancu îşĭ luă sabia şi chiămându-şĭ cânii, plecă să vĕdă cum ducŭ pe fata împĕratului.

Uitasemŭ să vĕ spunŭ, că lupulŭ, ursulŭ şi leulŭ umblau după Iancu ca şi nisce cânĭ. Aşa ajungêndŭ Iancu în mijloculŭ oraşului, vĕdŭ fata împĕratului într'o trăsură de aurŭ ducêndu-se spre fântână. Se luă şi Iancu după trăsură. După-ce sosiră la fântână, fata se scoborî, se puse pe unŭ scaunŭ, aşteptândŭ bălaurulŭ se vină să o mănânce. Iancu se apropiă atuncĭ de fată şi-i dise, că o va scăpa elŭ; apoi se puse lângă ea, aşteptândŭ eşirea bălaurului. Dér fiind-că nu durmise destulŭ de bine în nóptea trecută, adormi în póla fetei de împĕratŭ. Bălaurulŭ eşi şi se apropiă de fată să o mănânce. Fata atuncĭ începŭ a plânge. Intr'aceea cădŭ o lacrimă pe gâtulŭ lui Iancu. Acesta atuncĭ se treţi îndată şi vĕdêndŭ bălaurulŭ, se duse spre elŭ, întrebându-lŭ, că de ce voiesce să mănânce pe fata împĕratului. Atuncĭ bălaurulŭ îi dise, că elŭ n'are cu nimenea nimicŭ, decâtŭ cu fata împĕratului şi să-lŭ lase să o mănânce. — Bine, dise Iancu, dér înainte de a o mânca trebue să te lupţĭ cu mine.

Se apucară ei aşa-déră la luptă dréptă şi se luptară trei ciasurĭ. Bălaurulŭ, fiindŭ mai tare, trânti odată pe Iancu aşa de puternicŭ, încâtŭ acesta se împlântă în pămêntŭ până la genunchĭ. Atuncĭ Iancu vĕdêndŭ, că bălaurulŭ o să-lŭ mânce şi pe elŭ şi pe fata împĕratului, strigă cânilorŭ sei, să-i vie într'ajutorŭ. Lupulŭ, ursulŭ şi leulŭ săriră la bălaurŭ. Leulŭ dĕdŭ bălaurului o palmă aşa de sdravănă, încâtŭ acesta ameţi. Atuncĭ Iancu porunci săbiei, să taie capurile de focŭ ale bălaurului, căcĭ bălaurulŭ avea nouĕ capete. După aceea Iancu tăiă vêrfulŭ limbilorŭ bălaurului, ca semnŭ, că elŭ l'a omorîtŭ. Apoi se apropiă de fata împĕratului şi i arĕtă vêrfurile limbilorŭ. Fata împĕratului îi dĕdŭ atuncĭ unŭ inelŭ de aurŭ şi jumĕtate din cârpa sa, cusută cu firŭ în cornurĭ, ca semnŭ, că elŭ a scăpat'o de bălaurŭ. Iancu luă inelulŭ şi-lŭ puse pe degetŭ, ér în jumĕtatea cea de cârpă învĕlui vêrfurile de limbĭ. După aceea fata împĕratului îi spuse, că tată-sĕu a vestitŭ în ţéră, că cine o va scăpa, va căpăta jumĕtate din împĕrăţiă şi pe ea de nevastă.

Iancu, de ostenéla luptei, adormi éră dimpreună cu cânii săi. Atuncĭ unŭ feciorŭ de craiu, care voia să capete elŭ fata de nevastă şi jumĕtate din împĕrăţiă, tăiă capulŭ lui Iancu şi plecă cu fata acasă la împĕratŭ, ca să-şĭ capete rĕsplata. Dér mai 'nainte jură pe fată, că va spune acasă, că elŭ a omorîtŭ bălaurulŭ.

Aşa s'a şi întêmplatŭ. Merseră acasă. Aci împĕratulŭ, tatălŭ fetei, îi dĕdŭ jumĕtate din împĕrăţiă şi fata de nevastă. Să vedemŭ acum, ce s'a întêmplatŭ mai departe cu Iancu.

După o lungă vreme, se trezi leulŭ şi vĕdêndŭ pe stăpânulŭ sĕu mortŭ,

directorŭ pe Ioanŭ Silionŭ; Alexandru Costache Sturdza repausatulŭ nostru consulŭ generalŭ la Salonicŭ, a fostŭ numitŭ postelnicŭ secretarŭ de statŭ; — la departamentulŭ justiţiei, Petru Rosset-Bălănescu, părintele lui Neculae Rosset-Bălănescu ministru de esterne sub Cuza-Vodă şi carele m'a ajutatŭ multŭ la înlăturarea piedicelorŭ şi intrigilorŭ în contra decretărei şi aplicărei legei rurale din 1864; Directorŭ alŭ ministerului justiţii a fostŭ numitŭ Dimitrie Ralet, acela carele în 1848 a scrisŭ o întrégă literatură în contra regimului lui Michailŭ Sturdza şi în deosebĭ „Plutarchulŭ Moldovei“; — la hătmăniă séu ministerulŭ de rĕsboiu a fostŭ numitŭ Teodorŭ Balşŭ, ḑisŭ tînĕrulŭ şi viitorulŭ caimacanŭ, după retragerea din domniă a lui Grigorie Ghica la începutulŭ rĕsboiului turco-rusescŭ din 1854; — la vornicia bisericéscă şi epitropia învĕţăturei publice, între alte cuvinte la ministerulŭ cultelorŭ şi instrucţiunei publice, a fostŭ chiămatŭ Nicu Ghica, Comăneşteanu, vĕrŭ alŭ Domnului, patriotŭ înflăcăratŭ, spiritŭ înaltŭ, partisanŭ înfocatŭ alŭ reformelorŭ sociale şi care întrunea în elŭ tóte calităţile bune, fără unŭ singurŭ defectŭ alŭ Ghiculescilorŭ; —şefŭ poliţiei capitalei a fostŭ numitŭ Petru Mavrogheni, viitorulŭ şi celŭ mai capabilŭ bărbatŭ de financiă alŭ României.

Cu unŭ asemenea Domnŭ ca Grigorie Ghica Vodă şi cu aşa miniştri, noua lege rurală nu putea sĕ fiă de cât o lege de progresŭ, decâtŭ o lege blândă, părintéscă pentru ţĕranĭ. Noua legiuire consfinţia drepturile seculare ale ţĕranilorŭ, hotărî, ca ogórele ţĕrănescĭ sĕ fiă alese şi stâlpite, ţĕranii sĕ nu pótă fi strămutaţĭ din ele; se desfiinţa dijma şi tóte augariile lorŭ. Munca datorită către stăpânii de moşii era bine determinată. Acéstă lege era înainte mergătóre şi pregătitóre legei rurale din 1864. Décă ea n'a produsŭ efectele salutare carĭ se aşteptau de bunulŭ domnitorŭ, causa trebue căutată în a totŭ puternicia proprietărilorŭ, în slăbiciunea guvernului, care. prin însăşĭ înstituirea sa, era, provisoriu şi prin urmare fără putere.

Étă în ce stare se găsea ajunsă cestiunea rurală, când tractatulŭ de Parisŭ decretă, că populaţiunile din ţerile române vorŭ fi consultate, şi când în adunările mume, ţĕranii, pontaşii, clăcaşii, iobagii, veniră de luară locŭ alăturea cu foştii domnĭ, cu boerii stăpânĭ de moşii, cu episcopii şi cu Egumenii de mănăstirĭ (şi aceştia erau stăpânĭ de moşii şi adesea mai împilătorĭ pentru ţĕranĭ de câtŭ chiar boerii însărcinaţĭ cu datorii şi cu numĕrósă familiă.)

In adunarea din Iaşĭ, cu deosebire de cea din Bucurescĭ, cum am arătatŭ mai susŭ, între alte reforme de organisaţiă dinăuntru a venitŭ la ordinea ḑilei şi chestia legei rurale.

Deputaţii ţĕranĭ, în numĕrŭ de 14, au venitŭ în mijloculŭ nostru slabĭ, purtândŭ pe fruntea lorŭ stigmatele muncei silite, şi potŭ ḑice chiar golĭ. De pudóre pentru strĕinĭ şi pentru adunarea în care ei întrau ca representanţĭ a mai multŭ de unŭ milionŭ de impilaţĭ, Unioniştii s'au grăbitŭ a-le înlesni cumpĕrarea de haine noi.

Ţĕranii moldovenĭ în desbaterile Camerei ca şi fiiĭ lorŭ în câmpiile Bulgariei, au doveditŭ, că în vinele lorŭ curge încă sângele Romanilorŭ, cuceritoriĭ lumei. Respectuoşĭ, dér fără înjosire către nobilii lorŭ colegĭ şi stăpânĭ, însĕ liniştiţĭ şi fermĭ, ei s'au arătatŭ pururea demnĭ, chiar când în faţă li-se tăgăduiau drepturile, chiar când li se imputa lenea ca causă a sărăciei lorŭ; ei în curêndŭ, prin atitudinea lorŭ, au ajunsŭ a impune stima chiar asupritorilorŭ lorŭ. Cu dreptŭ cuvêntŭ dér, li-s'a aplicatŭ numirea de talpa casei, numire, care eu am scris'o sub fotografia, representândŭ pe deputaţii pontaşĭ, şi pe care am trimis'o lui C. A. Rosetti. (Unŭ esemplarŭ din acéstă fotografiă se află încă astăḑĭ espusă în sala de conferinţe a Camerei nóstre de deputaţĭ.)

In marea luptă pentru Unire, deputaţii ţĕranĭ au resistatŭ la tóte încercările de corupţiune şi promisiunile separatiştilorŭ; ei au statŭ credincioşĭ alăturea cu unioniştii. Şi când în ḑiua de 7 Octomvre 1857, în a şéptea şedinţă, Adunarea ad-hoc a votatŭ, afară de douĕ voturĭ, alŭ logofĕtului Alecu Balşŭ, şi alŭ locţiitorului Episcopului de Romanŭ Hermeziu, propunerea pentru Uniunea Principatelorŭ presentată de mine şi când votulŭ s'a proclamatŭ de preşedinte Ioanŭ Rótă, deputatulŭ ţĕranilorŭ din judeţulŭ Putna, a esclamatŭ în gura mare în numele celorlalţĭ deputaţĭ clăcaşĭ: noi nu şcimŭ a urâ, dér Dumneḑeu şcie a se îndura.

In ḑiua de 9 Noemvre 1857, în a 16-a şedinţă a Adunărei, repausatulŭ Anastasie Panu, a datŭ cetire propunerei locuitorilorŭ pontaşĭ esprimândŭ dorinţele ţĕrănimei. Acéstă propunere este una din pledóriile cele mai elocinte în favórea ţĕranilorŭ; ea descrie cu litere de focŭ suferinţele seculare ale muncitorilorŭ; altmintrelea nu contestă nicĭ unŭ dreptŭ, nu cere nimicŭ gratuitŭ dela proprietarĭ, decât liberarea braţelorŭ prin rĕscumpĕrarea boerescului (clăcei), şi prin urmare a rĕmâné în mâna lorŭ ca proprietate absolută pămêntulŭ cultivatŭ de ei în puterea legilorŭ de pe atuncĭ.

Acestŭ actŭ, o adevĕrată plângere a unui întregŭ poporŭ, ar trebui sĕ fiă cetitŭ şi reprodusŭ în întregimea lui; totuşĭ, în vederea scurtului timpŭ ce-mĭ este datŭ, mĕ voiu mărgini a ceti conclusiunea lui; ét'o:

„Suspinulŭ, durerea nóstră de tóte ḑilele, dorinţa cea mai mare pentru care ne rugămŭ ḑi şi nópte la Dumneḑeu sĕ se îndure, este căderea boerescului; de aceea voimŭ sĕ rescumpĕrămŭ şi tóte acele cu care suntemŭ împovăraţĭ către boerii de moşii. Voimŭ sĕ scăpămŭ, voimŭ sĕ ne rĕscumpĕrĕmŭ de robia în care suntemŭ; voimŭ sĕ ne rĕscumpărămŭ sĕ nu mai fimŭ ai nimănui, sĕ fimŭ numai ai ţĕrei şi sĕ avemŭ şi noi o ţéră; amŭ îngheunuchiatŭ, amŭ îmbrâncitŭ cu toţii; cum suntemŭ nu o mai putemŭ duce îndelungŭ; nu voimŭ sĕ jicnimŭ drepturile nimărui, dér nicĭ alŭ nostru sĕ nu se întunece.

„Din bunĭ şi străbunĭ noi amŭ avutŭ dreptulŭ de a ne lucra pămêntulŭ trebuitorŭ pentru hrana nóstră şi a vitelorŭ nóstre, fără sĕ ne pótă nimenĭ alunga de pe dênsulŭ...

„Sĕ fiă decĭ o adunare obştéscă unde sĕ avemŭ şi noi ómenii noştrii; sĕ se cérnă şi sĕ se desbată drepturile boerilorŭ şi drepturile nóstre, şi ceea-ce o ţéră va găsi, că suntemŭ datorĭ, cu sudorile nóstre vomŭ plăti. Omulŭ, ca sĕ scape din robiă şi sĕ fiă stăpânŭ la casa sa, vatra şi ogorulŭ sĕu, cu tragere de inimă va lucra şi se va rescumpăra“.

Aceste cuvinte nimenea aḑĭ în România nu le va găsi revoluţionare şi comuniste, pentru că faptele au doveditŭ, că realisarea cererilorŭ ţĕranilorŭ făcută în 1864 nu a scăḑutŭ valórea proprietăţilorŭ, ci din contră a înḑecit'o, nicĭ a făcutŭ din ţĕranĭ despoitorĭ comuniştĭ ai moşiilorŭ străine. Aceste cuvinte, repetŭ, au stêrnitŭ în 1857 o furtună în tótă România, bine înţelesŭ din partea stăpânilorŭ de moşii; căcĭ ţĕranii, avêndŭ încredere şi în dreptatea causei lorŭ şi în curagiulŭ şi spriginulŭ energicŭ alŭ apărĕtorilorŭ lorŭ, sperândŭ mai alesŭ în dreptatea Europei, care-şĭ plecase auḑulŭ la strigătele de durere ale unui întregŭ poporŭ, se ţinură liniştiţĭ. Deputaţii lorŭ îşĭ sfîrşiră plângerea lorŭ prin aceste frumóse şi uimitóre cuvinte.

„...Mântuirea nóstră, după Dumneḑeu dela sfatulŭ puterilorŭ o aşteptămŭ; ele au luatŭ şi ţinŭ sorţii României în puternica lorŭ mână; numai ele potŭ împlini măréţa faptă de a scóte unŭ poporŭ din mormêntulŭ, în care a zăcutŭ până acum. Biruinţele cele marĭ, câştigate se vorŭ şterge de pe stâlpii cei înalţĭ, pe carĭ suntŭ scrise; petrele se vorŭ preface érăşĭ în nisipŭ, dér învierea României, săpată adêncŭ în inimile tuturorŭ Românilorŭ, trecêndŭ din strĕnepoţĭ în strĕnepoţĭ vorŭ bine-cuvênta timpurilorŭ viitóre numele întemeiatorilorŭ unui poporŭ“.

In tóte judeţele proprietarii se adunară, formulară protesturĭ, jalbe, memorii, în vedere de a sprijini proprietatea şi de a arăta ce false suntŭ afirmările ţĕranilorŭ. Fură unele publicate prin ḑiare, altele comunicate representanţilorŭ puterilorŭ străine.

Propunerea ţĕranilorŭ a fostŭ triméså în cercetarea comitetelorŭ proprietarilorŭ marĭ şi proprietarilorŭ micĭ; ea a datŭ locŭ la discuţiunĭ înfocate, la învinovăţirĭ teribile în contra ţĕranilorŭ; şi ce este mai tristŭ şi mai durerosŭ este, că acusările cele mai violente, că refusurile cele mai absolute de orĭ-ce reformă în favórea ţĕranilorŭ n'au pornitŭ din sînulŭ comitetului proprietarilorŭ marĭ câtŭ din sînulŭ comitetului proprietarilorŭ micĭ, acei carĭ aveau pe părţile lorŭ de moşiă câte, 5, 10, multŭ 15 clăcaşĭ. Aceştia ţipau mai tare decâtŭ acei carĭ aveau mii de fălcĭ şi sute de pontaşĭ; precum în faptă cei d'intâi, în sărăcia lorŭ, tractau pe clăcaşĭ mai rĕu (şi tocmai ca pe Ţiganĭ) decâtŭ boerii bogaţĭ, în inima cărora la mulţĭ se aflau simţeminte compătimitóre pentru sórtea clăcaşilorŭ, şi dintre carĭ mulţĭ erau în capulŭ reformei emancipatrice. De aceea rapoturile, şi alŭ comitetului proprietarilorŭ marĭ şi alŭ proprietarilorŭ micĭ, şi majoritatea şi minoritatea nu cuprindŭ nicĭ o soluţiune; deslegarea cestiei, nodului gordianŭ, se lasă unei viitóre adunărĭ legislative, adecă unui viitorŭ necunoscutŭ. (Va urma).

ULTIME SCIRĬ.

Bucurescĭ, 5 Decemvre. Crisa ministerială continuă. Circulă svonulŭ, că M. S. Regele nu s'a pronunţatŭ încă asupra demisiunilorŭ miniştrilorŭ Lascarŭ Catargiu, Olănescu şi generalŭ Lahovari. Asemenea circulă vestea, că la casŭ când generalulŭ Florescu va fi însărcinatŭ cu formarea ministeriului, dênsulŭ îlŭ va completa cu domnii Gr. Cozadini, Pake Protopopescu şi colonelulŭ Poenariu.

Viena, 4 Decemvre. Delegaţia austriacă a votatŭ fără modificărĭ bugetele resbelului şi marinei şi cheltuelile pentru Bosnia şi Herţegovina. Ministrulŭ de resbelŭ a mulţumitŭ profesorului Billroth pentru ideile emise în privinţa serviciului rănіţilorŭ în campaniă şi a promisŭ a le supune în studiu amănunţitŭ.

Londra, 4 Decemvre. Ministerulŭ afacerilorŭ streine a primitŭ dela ministrulŭ Engliterei la Peking o depeşă, care confirmă măcelulŭ creştinilorŭ: victimile suntŭ tóte indigene; nicĭ unŭ europénŭ nu se află printre ele.

dĕdù ursului o palmă sĕ se scóle, acesta se sculà, apoi dĕdù elŭ o palmă lupului, ca sĕ se scóle şi elŭ. După aceea ţinură toţĭ trei sfatŭ, cum sĕ învie pe stăpânulŭ lorŭ. Leulŭ mai întâiu, gâcì cum sĕ învie pe stăpênu-s'o. De aceea trimise pe lupŭ după érbă vie, ḑicêndŭ, că sĕ umble iute, sĕ nu zăboviascŭ multŭ, jucându-se cu oile. Lupulŭ plecà. Dér vĕḑêndŭ nisce oi pe córtă, se duse la ele sĕ le întrebe de sănĕtate. Intr'unŭ târḑiu se întórse, dér fără iérbă vie. Atuncĭ leulŭ, vĕḑêndu-lŭ cu botulŭ roşu, îi ḑise: Veḑĭ, că nu te-ai dusŭ unde te-amŭ trimisŭ, şi îi dĕdù o palmă de îi sărì unŭ ochiu. După aceea trimise pe ursŭ, ḑicêndu-i, nu cumva sĕ se încurce într'o viă, căcĭ lui îi placŭ strugurii.

Plecà ursulŭ. Dér dândŭ de o viă, se apucà sĕ mănânce la strugurĭ, uitându-şĭ de iérbă vie. Când se întórse şi leulŭ îlŭ vĕḑù, că nu aduce iérbă vie, îĭ dede şi lui o palmă, de îi săriră urechile de pe jumĕtate, — de atuncĭ a rĕmasŭ ursulŭ cu urechile ciuntite. Apoi plecà elŭ însuşĭ, ḑicêndŭ lupului şi ursului, ca nu cumva sĕ lingă ceva sânge de pe stăpânulŭ lorŭ.

Plecà leulŭ. Ajungêndŭ într'o pădure, vĕḑù unŭ şérpe mare câtŭ o prăjină, ducêndŭ în gură iérbă vie. Leulŭ îlŭ întrebà, că la ce îi trebuie iérba vie. Şérpele îi rĕspunse, că o rótă de carŭ i-a omorîtŭ unŭ puiu, şi voiesce sĕ-lŭ învie. Atuncĭ leulŭ, cerù sĕ-i dea şi lui puţină. Şerpele n'a vrutŭ. Atuncĭ leulŭ, punêndŭ laba pe capulŭ şerpelui, îi luà iérba şi se întórse cu ea la stăpênulŭ sĕu, şi punêndu-o pe rană, îl învià îndată.

După aceea îĭ spuseră cânii, că unŭ feciorŭ de craiu l'a omorîtŭ. Iancu atuncĭ ce sĕ facă? — Plecà spre curtea împĕrătéscă, sĕ-şĭ ia rĕsplata, fiind-că a scăpatŭ pe fata împĕratului. Ajunsŭ aci, întrà în casă. Câtŭ îlŭ vĕḑù fata, se duse la tată-s'o şi-i spuse, că acesta a omorîtŭ bălaurulŭ, éră nu feciorulŭ de craiu, şi décă vrea sĕ scie, cu bună sémă, sĕ-lŭ întrebe după inelulŭ de aurŭ, care i-lŭ dĕduse ea.

Impĕratulŭ făcù, precum ḑisese fata, şi într'adevĕrŭ, aflà la Iancu inelulŭ de aurŭ şi jumĕtate din cârpa fetei sale. Atuncĭ poruncì, ca pe feciorulŭ de craiŭ sĕ'lŭ lege de o pétră de móră şi sĕ-lŭ arunce în mare.

In ḑiua următóre se făcù la curtea împĕrătéscă a doua nuntă, şi Iancu luà pe fata împĕratului de nevastă. După vre-o câte-va ḑile, spuse Iancu împĕratului, că are o soră şi vré sĕ o aducă şi pe ea la curtea împĕrătéscă. Impĕratulŭ voia sĕ trimiţă cu elŭ nisce ómenĭ de pază, dér Iancu nu primì, ci luândŭ doi cai, plecà sĕ aducă pe soru-sa.

Sosindŭ în palatulŭ smeilorŭ, descuià uşa, unde închisese pe soru-sa, şi întrà. Cristina mâncase tótă carnea din bute şi mai avea numai unŭ osŭ, la care tocmai rodea, când întrà Iancu. Acesta o deslegà. Dér ea ascunse osulŭ ce-lŭ rodea în buzunarulŭ rochiei şi suindu-se pe calŭ, plecà cu frate-sĕu la curtea împĕrătéscă. Aci, fiindcă era spre séră, servitórele aşterneau paturile. Cristina se duse sĕ ajute şi ea, şi aflândŭ în care patŭ dórme Iancu, scóse osulŭ din busunarŭ şi-lŭ puse în patŭ, ca înţepându-se în elŭ, sĕ móră. Se credea adecă atuncia, că décă cineva se înţépă în osŭ de omŭ, móre.

Iancu, ostenitŭ de drumŭ, se culcà de vreme. Atuncĭ osulŭ îi întrà între cóste şi Iancu murì. Diminéţa erau tóte gata de mâncare şi toţĭ erau la masă, numai Iancu încă nu venise. 'Lŭ aşteptară mai multă vreme cu masa. Leulŭ carele scia, că stăpênulŭ sĕu nicĭ-odată nu obicĭnuesce sĕ dórmă aşa de multŭ, ḑise către împĕratulŭ, că de bună sémă s'a întêmplatŭ ceva. Impĕratulŭ nu voia sĕ créḑă. Leulŭ, vĕḑêndŭ, că stăpânu-s'o nu se mai scólă, merse în casa unde dormia acela şi într'adevĕrŭ, i-lŭ aflà mortŭ. Atuncĭ se duse la lupŭ şi-lŭ întrebă, décă mai ţine iérba vie, ce i-o băgase în ureche. Lupulŭ ḑise, că da, sĕ o caute în urechea dréptă. Căutà leulŭ, dér iérba nu-i ca-n palmă. Atuncĭ nĕcăjitŭ, ce era trase lupului o palmă de-i sărì şi celalaltŭ ochiŭ. Atuncĭ lupulŭ îi ḑise sĕ caute în urechea stângă, că acolo e. Căutândŭ leulŭ, aflà într'adevĕrŭ iérba vie, pe carea punêndu-o pe rana, unde-lŭ înţepase osulŭ, îlŭ învià.

Iancu căpătà jumĕtatea de împĕrăţie, peste care e domnŭ şi în ḑiua de aḑĭ. Ţéra lui se chémă „Ţera poveştilorŭ“.

P. F. studentŭ.

CARACTERULŬ.*)

Insușirile caracterului.

3. Fidelitatea.

Tăria voinței și a hotărîrei se póte câștiga numai prin esercițiu. Numai prin propria putere se póte ține la înălțime unŭ bărbatŭ; alții nu-i potŭ ajuta aicĭ. Elŭ singurŭ este domnŭ peste faptele sale. Elŭ se póte feri de minciună și sĕ mérgă pe calea adevĕrului; elŭ póte încunjura sensualitatea și sĕ fiă moderatŭ; elŭ póte sĕ urască crudelitatea și sĕ fiă amabilŭ. Tóte aceste și mai multŭ încă suntŭ în puterea lui și suntŭ de lipsă pentru disciplinarea propriă. Numai dela elŭ atêrnă, ca sĕ fiă liberŭ orĭ unŭ sclavŭ.

Epictetŭ ḑice: Noi nu alegemŭ înșine rolurile în viéță, nicĭ n'avemŭ de a face cu ele; datoria nóstră este numai și numai de a le juca bine. Sclavulŭ póte sĕ fiă totŭ așa de liberŭ, ca stăpânulŭ, și libertatea e celŭ mai mare darŭ alŭ ceriului. Fără de ea tóte celelalte n'au prețŭ, cu ea suntŭ superflue, fără de ea cu neputință... Trebue sĕ convingețĭ pe ómenĭ, că fericirea nu e acolo, unde o caută ei în orbia lorŭ. Ea nu e nicĭ în bogățiă, nicĭ în tăriă, séu în putere: căcĭ Nero, Sardanapal și Agamemnon suspinau, plângeau și erau sclavii împrejurărilorŭ și nebunĭ. In voi înși-vĕ zace fericirea; în adevĕrata libertate, în lipsa, séu învingerea orĭ cărei frice josnice; în desĕvêrșita stăpânire de sine; în puterea cumpĕtului și a păcii; în curagiulŭ egalŭ de a trăi fiă în sĕrăciă, fiă în veseliă, bólă și chiar în mórte.

Sêmțulŭ de datoriă este o putere ce susține chiar și pe bărbatulŭ curagiosŭ, putere care 'lŭ întăresce și'lŭ încuragiéză. Astfelŭ rĕspunse Pompeiu amicilorŭ sĕi, carĭ ilŭ sfătuiau sĕ nu plece cu corabia pe o furtună grozavă, ca sĕ nu se înece: „E de lipsă, sĕ mergŭ, nu sĕ trăiescŭ.“ Unŭ cuvêntŭ, nobilŭ mai alesŭ décă este însoțitŭ de faptă!

Tocmai așa se putea aștepta dela marele Washington ca credința cătră datoria sa sĕ fiă motorulŭ principalŭ alŭ vieței sale. Cunoscêndu-șĭ odată clarŭ datoria sa, elŭ și-o împlinea în orĭ ce casŭ și cu hotărîre neînfrênată. Nu cu privire la urmărĭ, nicĭ pentru gloriă, séu pentru altŭ favorŭ, orĭ câștigŭ, ci numai și numai pentru că a fostŭ bine și corectŭ, trebue sĕ facă cum se cade.

Și cu tóte aceste Washington avea o părere fórte modestă despre sine însu-șĭ. Când 'i se oferi comanda superióră peste cea dintêiu armată americană, multă vreme nu se putea decide a-o primi, până ce în cele din urmă i-s'a impusŭ aprópe cu sila. Când a mulțumitŭ congresului pentru onórea, că 'i s'a încredințatŭ unŭ postŭ atâtŭ de însemnatŭ, dela care va depinde în așa mare mĕsură viitorulŭ țĕrii, elŭ ḑise între altele: Vĕ rogŭ sĕ vĕ aduceți aminte mai târḑiu, décă s'ar întêmpla o nenorocire, care ar putea sĕ strice renumelui meu, că eu aḑi cu tótă francheța nu mĕ considerŭ de capabilŭ de a împlini cum se cade postulŭ ce mi-l'ațĭ încredințatŭ!“

Washington a mersŭ înainte pe cărarea datoriei, mai întêiu ca comandantŭ superiorŭ, apoi ca președinte, fără așĭ călca vre-odată câtușĭ de puținŭ datoria. Nu-i păsa décă era séu nu popularŭ, ci-șĭ făcea datoria, de i-ar fi adusŭ popularitate orĭ nu, și de i-ar fi amenințatŭ chiar și puterea și posiția. Astfelŭ stăruiau pe lângă elŭ, sĕ respingă tractatulŭ ce l'a încheiatŭ Jay cu Anglia. Dér onórea lui și a țĕrii era în jocŭ și elŭ a refusatŭ de a satisface acelei cererĭ. Se redică o mare furtună în contra tractatului și Washington era așa de urîtŭ, încâtŭ era p'aci sĕ-lŭ bată cu pietri. Cu tóte aceste elŭ aprobă tractatulŭ și lăsă sĕ intre în vigóre, cu tóte rugările și obiecțiunile. Elŭ rĕspunse la aceste numai: „Orĭ câtŭ de mulțumitorŭ și fi pentru multele doveḑĭ de consimțire și aprobare a țĕrii mele, eu aceste totușĭ nu le potŭ merita, decâtŭ atuncĭ, când voiu urma vocei consciinței mele.“

(Va urma.)

*) După Smiles-Rudow. A se vedé Nr. 255 alŭ „Gaz. Trans.“ din 1891.

Din Codicele Mateiu Voileanu.

Pilde filosofescĭ de pe limba cea prόstă grecéscă tâlmăcite românesce.*)

— Starea unui omŭ, ce este supusŭ patimilorŭ lui, este mai rea, decâtŭ starea unui robŭ ticălosŭ.

— Biruitorulŭ se cuvine sĕ fiă mulțămitŭ de biruința sa, și sĕ ierte pe celŭ biruitŭ.

— Sĕ fii pururea fără de rĕutate, și fără de vicleșugŭ, măcarŭ de ți-s'ar întêmpla sĕ-țĭ rĕpui și viéța pentru aceste bunĕtățĭ.

— Indată ce se dă omulŭ pe sine în lucrurĭ necuviincióse, îșĭ pierde rușinea.

— Cine poruncesce cu multă stăpânire celora ce suntŭ supușĭ lui, află adese altŭ stăpânŭ, de-i poruncesce și lui întru acelașĭ chipŭ.

— Caută cu ce némŭ facĭ cuscriă, când vréi sĕ însorĭ pe fiulŭ tĕu, pentru căcĭ rădĕcina dă la copacĭ și la ramurĭ rĕutatea ce are.

— Cine ți-au spusŭ greșelele altuia, are gândŭ sĕ spuie și ale tale altuia.

— Vinulŭ sĕ fiă câtŭ de tare, nicĭ-odată nu ridică atâta mintea omului, câtŭ o ridică o patimă neînfrênată.

— Crescerea cea bună stă întru a avé tînĕrulŭ obiceiurĭ lăudate.

— Scumpulŭ vede pururea marea pustietate în casa lui.

— Celuia ce șĭ-a perdutŭ rușinea, inima lui este mórtă.

— Celŭ sĕracĭ se cuvine sĕ învețe învĕțăturile pentru ca sĕ se facă bogatŭ, și cei bogațĭ pentru ca sĕ le aibă ca o podóbă.

— Bogățiile cele mai bune ce ar puté sĕ dea neștine copiilorŭ sĕi, suntŭ: sĕ-i créscă bine și cu cinste.

— Vrășmașulŭ celŭ mare alŭ omului este pochta (potta) lui.

— Cine are unŭ meșteșugŭ, are o comóră.

— Mijlocirea cea mai temeinică pentru ca sĕ trăéscă neștine cu odihnă este, sĕ-șĭ înfrâneze patimile lui.

— Bețiа este ușa prin carea intră omulŭ în lucrurĭ necuvióse.

*) Alese de Moșulŭ. (Nota acésta în rĕndulŭ trecutŭ s'a omisŭ din nebăgare de sémă.) — *Red.*

MULTE ȘI DE TOATE.

Legendă persiană despre originea vinului.

Cele mai vechĭ date despre originea vinului, alŭ acestui resfățatŭ fiu alŭ viței de viă, se află în S-ta Scriptură, unde se ḑice: „După-ce a eșitŭ Noe din corabiă, s'a așeḑatŭ în pĕmêntulŭ Sinearŭ, a începutŭ a lucra pĕmêntulŭ și a planta viă. Cocêndu-se pómele de viă, Noe a scursŭ dintr'ênsele vinŭ și a bĕutŭ; și de óre-ce vinulŭ era fórte dulce și elŭ nu scia puterea vinului, a bĕutŭ mai multŭ decum ar fi trebuitŭ sĕ bée și...“

Veselŭ din fire, Românulŭ învrednicesce pe unŭ, „puiu de Românŭ“ cu meritulŭ de a fi descoperitŭ via, din care pricină ilŭ slăvesce și-lŭ cinstesce cum se cuvine, căcĭ étă ce ḑice elŭ în următórea poesiă:

Tata Noe celŭ bĕtrânŭ
Fost'a fostŭ, *puiu de Românŭ*,
Elŭ a născutŭ veselia
Când a descoperitŭ via.
Sĕ-'lŭ slăvimŭ,
Sĕ-lŭ cinstimŭ,
Totŭ cu vinŭ
Și pelinŭ.

Deducția curiósă acésta, dér potrivită.

Afară de aceste date ale S-tei Scripturĭ despre originea vinului, mai esistă altele într'o legendă persană, care — nu mai puținŭ curiosŭ ca Românulŭ, — — atribue d'adreptulŭ unei femei meritulŭ d'a fi descoperitŭ vinulŭ. Mullah Akber, vechiu scriitorŭ persanŭ, étă ce scrie despre originea vinului:

Regelui Djemjid, care a ridicatŭ Persepolea, — cetate cunoscută și aḑĭ Perșilorŭ sub numirea de „Fukht-e-Djemjid“ (Tronulŭ lui Djemjid) — i-a plăcutŭ afară din cale strugurii. Ca sĕ pótă decĭ gusta din acéstă delicatesă în tóte anutimpurile, a pusŭ într'unŭ vasŭ o mulțime de strugurĭ, ér vasulŭ l'a așeḑatŭ sub pĕmêntŭ într'o pivniță. După ce însĕ strugurii au fostŭ pușĭ grămadă unulŭ peste altulŭ, fórte naturalŭ, că au începutŭ sĕ férbă, și când mai târḑiu regele a gustatŭ din mustulŭ ce ferbea în vasŭ, nicĭ într'unŭ chipŭ nu i-a plăcutŭ și atâtŭ îi părŭ de grețosŭ, încâtŭ ilŭ ținea a fi chiar veninŭ. Cu tóte acestea a luatŭ din acestŭ mustŭ și a umplutŭ vr'o câteva vase, însemnândŭ pe fiecare vasŭ cu litere marĭ bombate, înfricoșatulŭ cuvêntŭ: „veninŭ“.

S'a întêmplatŭ însĕ, că o favorită a sa din haremŭ a avutŭ într'o ḑi nisce durerĭ cumplite de capŭ, durerĭ ce o chinuiau strașnicŭ, încâtŭ mai bucurosŭ ar fi voitŭ sĕ móră, decâtŭ sĕ le mai supórte cu atâta vai și amarŭ. Desperată astfelŭ, a venitŭ de odată la ideа înfricoșată a sinuciderei, și iute s'a șĭ hotărîtŭ sĕ se învenineze. Voindŭ decĭ sĕ-șĭ sĕvêrșéscă acéstă seriósă hotărîre, în ascunsŭ a luatŭ unulŭ dintre vasele pe carĭ regele a scrisŭ cuvêntulŭ „veninŭ“; și hotărîtă sĕ móră, l'a golitŭ până'n fundŭ. Dér lucru ne mai pomenitŭ, presupusulŭ „veninŭ“, în locŭ sĕ-i aducă mórtea, o cufundă frumosŭ într'unŭ somnŭ dulce, și mai târḑiu s'a treḑitŭ cu zîmbetulŭ pe buze, voiósă și în deplină sănĕtate: și-a urmatŭ decĭ și mai departe beutura „veninósă“ până ce nu a veḑutŭ binișorŭ fundulŭ la tóte vasele cu „veninŭ“.

Regele Djemjid, dândŭ de urma aventurilorŭ frumósei sale, a făcutŭ probe noue cu strugurii, a mai pusŭ din acéstă delicatețĕ în vase și — lucru ciudatŭ, în scurtŭ timpŭ acestŭ „veninŭ“ deveni o bĕutură predilectă, ce s'a estinsŭ a fi întrebuințată de întrég a sa curte.

D'aicĭ vine, că Perșii numescŭ vinulŭ și până în ḑiua de astăḑĭ „zeher-e-khus“, adecă — veninŭ dulce.

*

Curagiu la bĕtrânețe.

Comandantulŭ francesŭ ducele de Montmorency, cunoscutŭ din istoria regelui Henric II, alŭ Franciei, era unŭ bărbatŭ viteazŭ și evlaviosŭ. Cea din urmă din cele patru lupte, în carĭ se distinse elŭ, a fostŭ la St Denis. Elŭ se afla atuncĭ în vêrstă de 80 de anĭ și dovedi o presență de spiritŭ și o putere trupéscă fórte mare. Atacatŭ fiindŭ de unŭ soldatŭ de ai dușmanilorŭ, 'lŭ străpunse pe acesta cu sabia. Unŭ altŭ dușmanŭ folosindu-se de momentulŭ acesta sloboḑi unŭ pistolŭ asupra lui în cóste. Ducele, a cărui platoșă era ușóră, fiindcă vêrsta sa înaintată nu-i permitea sĕ pórte una grea, fŭ rănitŭ, dér elŭ nu-șĭ pierdŭ curagiulŭ, ci se întórse și-lŭ isbi pe soldatulŭ dușmanŭ, cu mânerulŭ săbiei; apoi atacatŭ fiindŭ de mai mulțĭ dușmanĭ, căḑŭ rănitŭ ducele de Montmorency. In curêndŭ însĕ dușmanii furŭ bătuțĭ și soldații ducelui, veniră sĕ-i anunțe, acestuia biruința armatei sale Ducele rĕspunse: „Voi muri, dér mórtea mea e fericită, fiindcă morŭ pe câmpulŭ de onóre, spunețĭ regelui și reginei, că am aflatŭ mórtea cea multŭ dorită.“ Ḑicêndŭ acestea 'șĭ dede sufletulŭ vitézulŭ bĕtrânŭ în brațele camerazilorŭ sĕi.

SCIRĬ COMERCIALE.

B.-Pesta, 28 Nov. In negoțulŭ de producte mișcare puțină. Esportulŭ neînsemnatŭ, consumulŭ internŭ moderatŭ.

Victualie. Ouĕle alese, 35—36 la 1 fl., lada de 1440 ouĕ 39—40 fl. — *Galițe:* gâsce 3—3.50, grase 4.50—5.50, grase vii 5—6; rațe grase 2.50—3 fl., curcĭ 3.50—4.50 fl., găinĭ 80 cr.; 1 fl., pui 64—90 cr. tóte cu părechea. — *Sĕlbatăciune:* iepurii 1.50 bucata, găinușe 1 1.50, fasanŭ 2 fl. bucata, căpriórĕ 80 cr. porcŭ sĕlbaticŭ 60 cr. până la 80 ct. chilogr.

Păstăióse. Fasolea mare 7—7.50 fl., mazĕre 12 fl., lintea 9 fl., macŭ 6—6.50 florinĭ.

Nucĭ. Au întratŭ 600 m. metr. de Transilvania; s'au vêndutŭ cu 30.50—32 fl., de rêndŭ 22—23 fl.

Pei s'au vêndutŭ sêrbescĭ cu 72 fl. pr. 102 bucățĭ, de mei macedonenĭ 10,000 à 113 fl., 5000 de Dalmația à 70 fl. pr. 100 bucăț. și 2%.

Pei uscate, boi grei, prima, 84—86 fl. de mijlocŭ 78—82 fl., vacĭ 82—88 fl., pittlingĭ 95—100 fl., Kneip 120—130 fl. suta de chilogr.

Bursa de mărfurĭ din Budapesta dela 2 Dec. n. 1891.

Sĕminţe	Cualitatea per Hect.	Prețulŭ per 100 chilogr. dela	până
Grâu Bănățenescŭ	80	11.30	11.50
Grâu dela Tisa	80	11.30	11.50
Grâu de Pesta	80	11.25	11.45
Grâu de Alba-regala	80	11.30	11.50
Grâu de Bácska	80	11.30	11.50
Grâu ung. de nordŭ	80	—.—	—.—

Sĕminţe vechĭ orĭ nouĕ	soiulŭ	Calitatea per Hect.	Prețulŭ per 100 chilgr. dela	până
Sĕcară		70—72	10.35	10.50
Orzŭ	nutrețŭ	60—62	6.25	6.60
Orzŭ	de vinars	62.—	6.75	7.25
Orzŭ	de bere	64.—	7.40	8.70
Ovĕsŭ		39.41	6.40	6.65
Cucuruzŭ	bănăț.	75	6.60	6.65
Cucuruzŭ	altŭ soiu	73	6.55	6.60
Cucuruzŭ	„	—	5.80	5.95
Hirișcă	„	—	6.25	6.50

Prețulŭ pe 100 chilograme.

Producte div.	Soiulŭ	Cursulŭ dela	până
Sem. de trif.	Luțernă ungur.	42.—	48.—
—	francesă		—.—
—		—.—	—.—
„	roșiă	52.—	62.—
Oleu de rap.	rafinatŭ duplu	39.—	39.50
Oleu de in		6.90	7.10
Uns. de porc	dela Pesta	57.50	58.—
„	dela țéră	—.—	—.—
Slănină	svêntată	45.—	46.—
„	afumată	55.—	56.—
Sĕu		36.—	37.—
Prune	din Bosnia în buțĭ		
„	din Serbia în sacĭ		
Lictarŭ	slavonŭ nou	17.	17.50
„	bănățenescŭ		
Nucĭ	din Ungaria		
Gogoșĭ	unguresci		
„	sêrbescĭ		
Miere	brută	—.—	—.—
„	galbină strecurată	36.—	38.—
Ceară	de Rosenau	140.	141.
Spirtŭ	brutŭ	24.	24.50
„	Drojdiuțe de spirt	26.—	26.50

Tĕrgulŭ de rîmători din Steinbruch. La 30 Nov. n. starea rîmătorilorŭ a fostŭ de 131,811 capete, la 1 Dec. au întratŭ 1483 capete și au eșitŭ 1230 rĕmânêndŭ la 1 Dec. unŭ numĕrŭ de 132064 capete. — Se notéză: marfa *ungurĕscă* veche, grea dela 45 până la 46 cr marfă *ungurĕscă* tineră grea dela 46— cr. până la 47— cr., *de mijlocŭ* dela 46½ cr. până la 47 cr. — *ușóră* dela 45— cr. până la 46— cr. — *Marfă țĕrănéscă* grea dela 43— cr. până la 45 cr. — *de mijlocŭ* dela 43— cr. până la 44— cr. *ușóră* dela 42— cr. până la 44 cr. — *Marfă de România*

Bákony de grea dela — cr. până la — cr. transitto mijlociă grea dela — cr. până la — cr. însě transito uşóră dela — cr. până la — cr. transito dto ţepósă grea dela — cr. până la — cr. transito mijlociă dela — cr. până la — cr. *Marfă sêrbéscă* grea dela 44—45 cr. transito, mijlociă grea dela 43—44 cr. transito uşóră dela 42—42 cr. Porcĭ îngrăşaţĭ de unŭ anŭ dela — cr. până la — cr., îngrăşaţĭ cu cucuruzŭ dela — cr. până la — cr., îngrăşaţĭ cu ghindă dela — cr. până la — cr. Cântăriţĭ la gară cu 4½.

Cursulu pieţei Braşovŭ

din 5 Decemvre st. n. 1891.

Bancnote românescĭ	Cump.	9.27	Vênd.	9.31
Argintŭ românescŭ	„	9.24	„	9.25
Napoleon-d'orĭ	„	9.30	„	9.35
Lire turcescĭ	„	10.48	„	10.53
Imperialĭ	„	9.48	„	9.53
Galbinĭ	„	5.40	„	5.45
Scris. fonc. „Albina" 6%		101.—	„	—.—
„ „ „ 5%	„	99.50	„	—.—
Ruble rusescĭ	„	112.—	„	113.40
Mărcĭ germane	„	57.40	„	57.80

Discontulŭ 6—8% pe anŭ.

Cursulŭ losurilorŭ private din 2 Dec.

	cump.	vinde
Basilica	6.25	6.75
Creditŭ	186.—	186.50
Clary 40 fl. m. c.	51.75	52.75
Navig. pe Dunăre	121.—	123.—
Insbruck	23.60	24.60
Krakau	22.—	22.80
Laibach	22.—	23.—
Buda	51.50	52.50
Palffy	51.75	52.75
Crucea roşie austr.	16.30	16.80
dto ung.	10.40	10.80
dto ital.	11.50	12.50
Rudolf	19.50	20.50
Salm	59.—	60.—
Salzburg	24.50	25.50
St. Genois	61.—	62.50
Stanislau	27.50	29.50
Trieitine 4½% 100 m. c.	128.50	129.50
dto 4% 50	58.25	61.25
Waldstein	35.75	36.75
Windischgrätz	51.75	52.75
Sêrbescĭ 3%	36.70	37.10
dto de 10 francĭ	—.—	—.—
Banca h. ung. 4%	113.50	114.—

Cursulŭ la bursa din Viena

din 4 Decemvre a. c. 1891

Renta de aurŭ 4%	104.35
Renta de hârtiă 5%	101.—
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare aurŭ	116.30
dto argintŭ	97.50
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare [1-ma emisiune]	111.50
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare [2-a emisunei]	—.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune)	—.—
Bonurĭ rurale ungare	90.25
Bonurĭ croato-slavone	104.50
Imprumutulŭ cu premiulŭ ungurescŭ	136.—
Losurile pentru regularea Tisei şi Seghedinului	129.—
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescŭ	—.—
Renta de hârtiă austriacă	91.80
Renta de argintŭ austriacă	91.53
Renta de aurŭ austriacă	108.40
Losurĭ din 1860	135.75
Acţiunile băncei austro-ungare	1004.—
Acţiunile băncei de creditŭ ungar.	322.—
Acţiunile băncei de creditŭ austr	276.75
Galbenĭ împĕrătescĭ	5.59
Napoleon-d'orĭ	9.35½

Bursa din Bucurescĭ din 2 Decembre.

Valorĭ	%	cumpe
Rentă română perpetuă 1875	5%	100.—
Renta română amortisabilă	5%	97.¼
dtto	4%	84.
Renta rom. (rurale convertite)	6%	100.—
Oblig. de statŭ C. F. Române	6%	—.—
idem idem	4%	—.—
Imprumutulŭ Openheim 1866	8%	—.—
Imprumutulŭ Oraş. Bucurescĭ	5%	—.—
idem idem din 1884	5%	94.—
idem idem din 1890	5%	92.¾
Impr. or. B. cu prime Loz. fr. 20	—	—.—
Credit fonciarŭ ruralŭ	7%	—.—
idem idem	5%	100.½
Credit Fonc. Urb. din Bucurescĭ	7%	104.—
idem idem	6%	103.—
idem idem	5%	94.¼
Credit Fonc. Urban din Iaşĭ.	5%	85.—
Oblig. Casei Pensiunilor fr. 300	10 fr	276.—

Proprietarŭ:

Dr. Aurel Mureşianu.

Redactorŭ responsabilŭ interimalŭ:

Gregoriu Maiorŭ.

Szám 4589—1891 tkv. 723,1—1.

Árverési hirdetményi kivonat.

A fogarasi kir. jbiróság mint telekkönyvi hatoság közhirré teszi, hogy Unghiu Eva & társ végrehajtatónak Vasilie lui Vasilache George végrehajtást szenvedő el 75 frt. tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében, a brassói kir. törvényszék (a fogarasi kir. járásbiroság) területén lévö Also Utsan fekvö az Also Utsai 92 sz. tjkben foglalt:

hrsz. ingatl.		hrsz. ingatl.		hrsz. ingatl.		hrsz. ingatl.	
196 (	160 fl.	2049/2 (	10 fl.	3113 (	23 fl.	5267	7 fl.
197 (	32 „	2050/1 (		3114 (		5523	5 „
636	7 „	2318	9 „	3432	6 „	4032/24	37 „
916	3 „	2401	6 „	3623 (	31 „	4204 (	31 fl.-ra
1204	7 „	2630	2 „	3624 (		4205 (	
1284 (	31 „	2642	7 „	3692	1 „	4209/101 (	
1285 (		3044/1	5 „	3952	23 „		
2191	7 „	3350	17 „	4275	14 „		

ezennel megállapitott kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az *1891 évi december hó 17-ik napján délelött 10 órakor* Also Utsa község házánal megtartandó nyilvános árverésen a megállapitott kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881 évi: LX t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számitott és az 1881 évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadék képes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a biroságnál elöleges elhelyezéséröl kiállitott szabályszerü elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Fogaras, 1891 évi Szeptember hó 21 napján.

A fogarasi kir. járásbiroság mint tkvi hatóság.

Tipografia A. MUREȘIANU, Brașovŭ.